

אוצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ט באדר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 142

פרשת פקודי - החודש

"החדש הזה לכם ראש חדשים"
 "ושמרת את-חדש האביב"

משולחן המלך
 עמוד 3

זוהר על הפרשה
 עמוד 8

שרפי קודש
 עמוד 10

ההלכה היומית
 עמוד 12

שאלות מבית הדין
 עמוד 12

מדור הילדים
 עמוד 14

דרכי הרשב"י
 עמוד 15

ד'תת	שנת ה'תשפ"א	שנת ה'תשפ"ב	שנת ה'תשפ"ג	
20:17	19:32	19:00	18:20	ד'תשפ"א
20:17	19:32	19:00	18:40	ד'תשפ"ב
20:17	19:31	19:00	18:40	ב'תשפ"ג
20:15	19:30	18:58	18:38	ת'תשפ"ג

במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

יום ראשון - א' ניסן

א. רבי חיים דוד אלקלעי מחכמי המקובלים בירושלים | רבי שמריה קטריבס, מח"ס זכר צדיק | רבי שלמה סאלם מחו"ר אר"ץ, תשל"ח | רבי אלימלך מגוראדזיסק, מח"ס אמוי אלימלך, תרנ"ב | דבדב וביביוהא, בני הארץ הכח, ב' תמ"ט | עובדיה הנביא, קבור בדובוב | התנא רבי דוסא בן הריקני | רבי מסעוד בכור בן שמחון, מגאונאי צפת התש"א

יום שני - ב' ניסן

ב. רבי שלום דוב האדמו"ר מהרש"ב מחב"ד, תר"פ | רבי יעקב יוסף וורסקי האדמו"ר מסקוירא, תשכ"ח | רבי ברוך אביו של מהר"ם מורטנבורג | רבי אליהו דוד מאזוז, מח"ס בן יכבד אב

יום שלישי - ג' ניסן

ג. רבי יחיאל מיכל מהגיד הקדוש מזלוטשוב | רבי אריה לייב גרוסנס,
מח"ס לב אריה, תשנ"ו | רבי אליהו מאיר פינקל, ישיבת מיר

יום רביעי - ד' ניסן

ד. רבי יוחנן האדמו"ר מרוחמסטריוקה, תרנ"ה | רבי רחמים נסים
פלאג'י רב באיזמיר, מח"ס נפש היפה | רבי שלום יעקב שמחה
רוטמן, מח"ס אבני שיש, תשכ"ט

יום חמישי - ה' ניסן

ה. רבי שניאור זלמן בעל התורת חסד מלובלין, תרס"ב | רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא בעל אוהב ישראל, תקפ"ה | רבי צבי אלימלך מבלוז'וב בעל צבי לצדיק התרפ"ד

יום שישי - ו' ניסן

ו. רבי חיים אבולעפיה, מח"ס עץ חיים, תק"ב | רבי אהרן ראטה
משומרי אמונים, מח"ס סהרת הקודש, תש"ו | רבי מאיר זן פלוצקי,
מח"ס כלי חמדה, תרפ"ח | רבי ראובן גרשנוביץ מראשי ישיבת
הנגב, תשנ"ה | רבי ישועה צפנ'

יום שבת - ז' ניסן

ז. רבי יוסף הכהן פלשניצקי זצוק"ל ראש כולל ראדומסק בב"ב |
 חכם ששון עבדול עזיז מזרחי, בעל באתי לגני, תשנ"ח | רבי שאול
 צדקה מוסד ביכנ"ס שאול צדקה, תש"ח

מיופדות המיישר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם
מטבעות מכסף טהור
הנערך מדי יום ע"י
מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א' ברוטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי
ורבני הישיבה כולל סעודת
ודברי תורה וקדיש כולל
תיעוד שישלח אליכם
ביואטקסאפ

שלוחה 7 א בואטסאפ

הידור מצוה

ומתובת לספרי תורה, תפילין
ומזוזות בפיקוחו של מו"ר
שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

קביעת
פגישה
למו"ר

שלושה 6 אך ורק דרך הטלפון
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה
לא להגיע ללא קביעת תור מראש

רתיקון
נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן
פרטי ליקיורד ללא שמות
ניספים **שלוחה 7**

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך
ללימוד התורה הקדושה להצלחתך

הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה
לכל את הבוט או היכנס לאתר הישיבה

הוא להוצאת
דים
מן להקדיש

יום לילדים
רת שמות
התהילים
שלוחה

דוקת ספרי
ההר הימני
א עלות
לוחה 4

ההלכה
כ-2 דק'
כות
תלוח בקשה
אח

אֶת
אֶתְּוֹאֲלִית

ישיבה גדולה
לבחורים
תפארת התורה
שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמייעט שיעורים: 073-3718129

עיצוב יצחק ישראל יוקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

פרשת החודש

השבת, מלכד פרשת פקודי, יש לנו גם את פרשת "החודש", האחרונה מארבע הפרשיות: "שקלים", "זכור", "פרה" ו"החודש". ברוך ה', בקריאת פרשת "פרה" זכינו לטהרה מכית ומחזק, אותה הטהרה שחפפה על עם ישראל בזמן המקדש וטיהרה אותם מטומאתם, כהכנה לקורבן פסח ולכניסה למשכן. עכשיו, באה הקדושה הגדולה של חודש ניסן, שהיא בספירת ה"חוכמה". פרשת "החודש" היא ב"חכמה", אחרי פרשת "פרה" שהיא ב"בינה" – ה"אימא העליונה" – "תבוא האם ותקנה את צואת בנה" אחרי חטא העגל.

אומר ה"זוהר הקדוש": "אמר רבי יצחק, לא אצטריכת אורייתא למכתב אלא מ'החודש הזה לכם ראש חודשים". כלומר, התורה הייתה צריכה להתחיל מהמצווה הראשונה שנצטוו עם ישראל, שהיא מצות קידוש החודש. הרי כל ענין מתן תורה היה בשביל תרי"ג המצוות, ולכן ראוי היה שתתחיל מיד במצווה הראשונה, שהיא "החודש הזה לכם ראש חודשים". אומר ה"זוהר", שהתחודשות הלכנה הייתה ביציאת מצרים. כחטא אדם הראשון נפגמה נשמותו ונפגמו כל הנשמות הבאות אחריו. זמן התיקון היה בדור המבול, בדור הפלגה ובסדום, וסימנם: **אמס"ה** – אנוש, מבול, סדום, הפלגה. בתוך מצרים התחילה להיראות בחינת הוזהב שבהם, ואז ביציאת מצרים נתקנו כל הנשמות והיו ראויות כבר לקבל את התורה. לכן, לכאורה התורה הייתה צריכה להתחיל ממצוות קידוש החודש, כי הכל נקשר ב"מלכות" ובשכינה. שואל ה"זוהר": למה לא אמר החודש "הזאת"? כי אם הכוונה לשכינה, צריך לומר "הזאת". אלא, אומר ה"זוהר הקדוש", שהכל מתקשר בסוד הייחוד – כשיש את הזכר, לא מונים את הנקבה. אם כן, זה "קודשא בריך הוא ושכינתיה" ולכן כתוב "החודש הזה".

קידוש הלכנה במצרים

מצינו שמשנה ואהרן ראו את הלכנה ביום. המדרש מונה ארבעה דברים שנתקשה בהם משה רבנו בהכנת: מנורה, שקלים, שרצים ו"החודש", וסימנך: **מש"ה**. את אלה הראה הקב"ה למשה דבר דבור על אופניו. איך הראה לו הקב"ה את קידוש החודש? כתוב שה' לקח את משה רבנו

ניסן הוא ראש וראשון לכל חודשי השנה. כתוב "החודש הזה לכם", אותיות **מל"ך**, כי חודש ניסן הוא ראש ומלך לכל החודשים. הראש הוא האבר המרכזי של הגוף, הוא המנהיג; יש בו את ה"מוח" – חוכמה, בינה ודעת, ולכן יש בו סודות גדולים. ה"חזון מלובלין" היה אומר כל שנה בא' בניסן מה יקרה כל חודש ניסן, ביום ב' בניסן אומר מה יקרה בחודש אייר, ב' בניסן, אומר מה יקרה בחודש סיון, וכן הלאה, כי ניסן נחשב ל"אבא" של כל החודשים.

מעלת חודש ניסן

חודש ניסן הוא החודש שבו נברא העולם. אמנם אנחנו יודעים שכתשרי נברא העולם, אך מה שנברא בתשרי הוא החיצוניות של העולם. הפנימיות והנשמה של כל העולם נבראו בחודש ניסן. הכל מתחיל מיציאת מצרים, והכל סובב סביב ענין השכינה, התורה, עם ישראל. יציאת מצרים מציינת את לידת עם ישראל מחדש, והכל מתחיל להתקשר בקודשא בריך הוא.

לולא התורה אין חיות לעם ישראל, והתורה מתחילה במצוות קידוש החודש. המצווה הראשונה היא נקודת ה"ראשית".

מזלו של חודש ניסן הוא "טלה". רואים איך הכל פורח וגדל יפה, ומזג האוויר נעים. חודש ניסן הוא ראשון ואב לכל המזלות. ולכן קוראים לו גם חודש **האביב** – נוטריקון **אב י"ב**, אב לכל י"ב חודשי השנה. המצרים, שהיו עובדי כוכבים ומזלות, ראו שהחודש הזה הוא החודש הראשון, שהוא אב לכל החודשים ויש לו מזל יפה, "טלה" ופורח, ולכן לקחו את ה"טלה" לעבודה זרה שלהם. מה עשה הקב"ה? עשה בו שפטים, וציווה לבני ישראל "ויקחו להם איש שה לבית אבות" וישחטו אותו. אמר הקב"ה לישראל: דווקא החודש הזה שהמצרים לקחו להם לסימן, בו אתם יוצאים "ביד רמה" – בלי פחד, לעיני כל העמים. אמר להם הקב"ה לישראל: "קחו את הטלה ותשחטו אותו, כי החודש הזה שלכם! הם, המצרים, חושבים שהוא שלכם. אך לא. הם יכולים לעבוד את מזל ה'טלה' כמה שהם רוצים, אך זה לא יעזור להם, כי החודש הזה הוא של עם ישראל. זהו חודש של מזל טוב, כשהכל פורח ומלכלב. החודש הזה לכם ולעבודכם, לכבוד גאולתכם." דווקא בחודש הזה הוציא אותנו הקב"ה ממצרים.

החודש הזה מלא ניסים. למה

כשהיה במצרים: "ויאמר ה' אל משה ואהרן בארץ מצרים". אומר המדרש, שהקב"ה התעטף בטלית, ולקח את משה מכאן ואת אהרן משם כדי ללמד. בקידוש החודש צריך תמיד שיהיה בית דין של שלושה, ולכן קרא לאהרן, שיצטרף אליהם כדיין שלישי. אם אמרנו שהקב"ה דיבר עם משה ואהרן רק ביום, איך הראה להם את

עונג שבת

הלכנה באור יום? אלא, אומרים רבותינו, היה זה בעת ערב, כשבמצרים היה עדיין יום, ובארץ ישראל כבר ירדה החשיכה, והראה להם הקב"ה את הלכנה כשהיא בארץ ישראל. הוא פקח את עיניהם והראה להם את הלכנה כמו עם משקפת. הקב"ה קרא למיכאל ולגבריאל, מינה אותם ל"שליחי בית הדין לקידוש החודש", ושאל אותם: "כיצד ראייתם את הלכנה? לפני החמה או אחרי החמה? לצפונה או לדרומה? כמה הייתה גבוהה? לאיפה הייתה פונה?" והיה אומר למשה ואהרן "כסדר הזה תהיו מקדשין את החודש. כזה ראה וקדש". קידוש החודש הוא יסוד לכל חגי ישראל. איך יודעים מתי פסח, שבועות וסוכות? הכל תלוי בקידוש הלכנה. בלי מולד הלכנה אין ראש חודש. ואם אין ראש חודש, לא נדע מתי פסח, מתי סוכות, ומתי שבועות. לכן, חודש

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השנינוני
השבוני

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

"קמח". אם כן, כעת מוכן – אם אין קמח, אם אין פסח, גם אין תורה...

"אך ביום הראשון תשכיתו שאור מכתכם" – אומר "בעל הטורים": "אך" הוא בגימטריא "חובה". כלומר, חובה ביום הראשון להשכית שאור מכתנו, כשהכוונה גם לגוף שלנו, שהוא משכן הנשמה.

בשבת הקרובה, שבת מברכין של חודש ניסן, מתחיל להתנוצץ האור הגדול של חודש ניסן, כשהכל פורח והכל משגשג, בסימן "ישמחו השמיים" למעלה, "ותגל הארץ" למטה, ואז יהיה שמחה בעליונים ובתחתונים. כעת, הקב"ה יפרע מכל ממלכות הרשעה, מאדום ומישמעאל, וישמיד אותם מן העולם בעז"ה בזכות שכולנו נשתדל בתורה ובמצוות, יתקיים "והיה השם למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה השם אחד ושמו אחד."

עולם הדמיונות

ידוע שבכל מה שקשור לענייני קדושה, תמיד חוקרים ובודקים אם לתת תקציבים. אך בעבודה זרה אין שאלות, ושם לא צריך לתת דין וחשבון... היום רואים כל מיני תיאטרונים ותועבות במסווה של "תרבות" ו"בידור", כששם עושים ליצנות מהיהדות ומנאצים את קודשי ישראל, בשעה שמזרימים מיליונים לספרות ולכל מיני הכלי הכלים ותאוות ובייליים.

היה כפרי אחד שמעולם בחיו לא ביקר בעיר הגדולה. יום אחד, כשהגיע לראשונה בחיו לעיר הגדולה, הוא ראה במודעות הענק שכלוח המודעות, שעומד להתקיים משחק כדורגל גדול באצטדיון. האיש הזה לא ידע מה זה כדורגל, ולא ידע מה זה אצטדיון. הוא שאל את האנשים מה זה, אך הם לא ידעו איך להסביר לו, ואמרו לו שהכי טוב שפשוט יבוא ויבין. הם עזרו לו לקנות כרטיס, והוא נכנס לאצטדיון. למרות שהיו שם הרבה דחיפות, בסוף הוא מצא את מקומו, התיישב וחכה. כשהמשחק התחיל, הוא ראה כדור מתגלגל, וכמה ברוינים רצים סביבו ובוטעים

בעולמות התחתונים, שהכל פורח למעלה ולמטה. זו גאולה כללית וגאולה פרטית לכל עם ישראל.

חודש הגאולה

רצונו הגדול של הקב"ה הוא לקרב את העולם אל ביאת המשיח. כולנו רוצים את זה, רק לא מכינים מה זה. אם היינו מכינים, היינו רודפים אחרי זה. משה רבנו היה הגואל הראשון, והוא גם יהיה הגואל האחרון. אך הוא רוצה לגאול אנשים שלומדים תורה. זהו שמוכא במדרש: הקב"ה נקרא "ראשון", שנאמר "אני ראשון ואני אחרון". "ציון" נקרא ראשון, שנאמר "כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו". "עשיו" נקרא ראשון, שנאמר "ויצא הראשון אדמוני". "משיח" נקרא ראשון "ראשון לציון הגנה הינם". אומרים רבותינו: יבוא הקב"ה שנקרא "ראשון", ויבנה לנו את בית מקדשנו שנקרא "ראשון", ויפרע מ"עשיו" שנקרא "ראשון", ויבוא "משיח" שנקרא "ראשון", בחודש ניסן שהוא החודש הראשון.

"ראש חודשים" – "ראש" זה "רצון" אבינו שבשמיים". לכן ה"אבני נזר" כותב, שכל שעה שאדם לומד בחודש הזה נחשב כמו חודש! לכן החודש הזה יש בו "אור" מיוחד ללומדי התורה.

"אם אין קמח אין תורה". למה הכוונה? לפי הפשט, אם אין לך אוכל, איך תלמד תורה? צריך קמח. אבל רבותינו אמרו שיש כאן מוכן עמוק יותר. הלא רק ע"י שיצאנו ממצרים וקיבלנו את חג הפסח, זכינו לקבל את התורה. בלי חג הפסח לא היתה תורה. פסח הוא בגימטריא 148, כמניין

נקרא שמו "ניסן"? במסכת בבא מציעא, הגמרא אומרת על הפסוק: "כי תראה חמור שונאך רוכץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו, עזוב תעזוב עמו." מה זה "רוכץ"? הכוונה היא פעם אחת. אם אדם רואה חמור מסכן שפגוע קרס עם כל המשא שעליו, צריך לעזור לו ולבעליו. אבל אם הוא מגיע לשוק ורואה את אותו החמור פעם שנייה כשהוא רוכץ, הוא עשוי לומר לעצמו: "אולי גם היום היה לו קשה..." והוא שוב עוזר לו. למחרת, שוב ראה החמור את פניו של אותו אדם, והחליט שזהו אדם טוב, בטח הוא יעזור לו, ומיד רכץ... חושב האדם לעצמו, "מה, עכשיו אני שוב אסבול את כל המשא הזה?" למה חמור לא חייבים לעזור. אין שום מצווה בכך. המצווה היא רק כשרוכץ פעם אחת. אבל "רכץ", שרגיל לרכץ, אין מצווה לעזור לו. כמו שאנחנו אומרים: "כי אותה סלון לישראל" – למה לא כתוב "סולח לישראל"? אלא, שוב האדם חוזר בתשובה, ושוב הקב"ה סולח לו. כך גם בחודש ניסן – זהו לא חודש "נס", אלא "ניסן" – שהוא מלומד בניסים. זה טבעו של החודש, שהיו בו ניסים גדולים: הוציאנו ממצרים, קרע לנו את הים, ועשה לנו אותות ומופתים. כליל הסדר היו ניסים עוד לפני יציאת מצרים. בחודש הזה ניצח אברהם אבינו את ארבעת המלכים, ובו אמר יצחק לעשו "צא השדה וצודה לי ציד ואברככה." אותו יום היה ערב פסח, כי כלילה הזה נפתחים בו כל "טללי ברכה". זה הלילה המשומר מששת ימי בראשית לעשות בו ניסים ונפלאות. כלילה הזה פרץ יצחק אבינו את יעקב, גם הנס של מורדכי ואסתר התחיל כליל הסדר, וגם קין והבל הקריבו את הקורבן כליל הסדר – אז אנחנו מצפים שבעזרת השם גם השנה הקב"ה יעשה עמנו ניסים ונפלאות, כמו שכתוב: "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

חודש ניסן, הצירוף שלו הוא שם הוי"ה לפי הסדר: "ישמחו השמיים ותגל הארץ" – "ישמחו השמיים" בעולמות העליונים, "ותגל הארץ"

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבראות
ושובע שמחות אמן

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכיכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

זכות מה התעשר הברון

הברון רוטשילד היה מיליארדר שאין כמותו. במה הוא התעשר? כאשר אנשיל רוטשילד היה צעיר, היה משמש בבית הגאון הגדול ר' צבי הורביץ, שהיה לו גמ"ח כספים גדול שבו היו העשירים נוהגים להפקיד את כספם. אנשיל היה עוזר לו בכל הדברים כמו פקיד ראשי. הוא היה צמוד אל הרב כל הזמן. ערב שבת אחד, הגיע אל הרב מיליונר וביקש להפקיד אצלו הון עתק, בתנאי שהרב לא ילווה עדיין את הכסף, כי הוא יצטרך אותו בתוך שבוע. הרב עשה איתו חסד ולקח את הכסף, והחביא אותו בתוך פמוטי הכסף הגדולים, שהרגל שלהם היתה חלולה מבפנים. עבר שבוע, והעשיר חזר וביקש את כספו. מחפשים ומחפשים, ומתברר שהפמוטים נגנבו. איזו בושה... בדיוק באותו תקופה, אנשיל פתח לעצמו חנות. אמרה הרבנית לרב, "אנשיל, שאתה אומר עליו שהוא צדיק, אולי יצר הרע פיתה אותו והוא גנב את הפמוטים...? איך בדיוק עכשיו הוא פתח פתאום חנות? מאיפה היה לו כסף??" הרב אמר: "בשום אופן לא." אך הרבנית בשלה, מפצירה בו: "תשמע, לך תבדוק." יום אחד, הרב נענה להפצרותה של הרבנית, ונסע לחנותו של אנשיל ואמר לו: "תראה, אתה יודע שהעשיר הפקיד אצלו כסף ואני לא מוצא את אותו. הפמוטים נלקחו... יש לך מושג איך להשיג לי אותם?" אנשיל הבין שחושדים בו, אך אז אמר לו הרב "אני מבקש ממך מחילה, אולי היית זקוק לכסף ואולי יצר הרע גרם?" אנשיל כאמת לא גנב כלום, אבל לא רצה שהרב יצטער, אז אמר: "אחן לך עכשיו חצי, ועוד חודשיים אתן לך עוד חצי." הרב נישק אותו על ראשו והודה לו בחום. אנשיל שלשל לידי הרב מחצי מהכסום, ואחרי חודשיים הלך ולווה והביא עוד חצי. עברו כמה חודשים, ויום אחד באה המשטרה אל הרב הורביץ ושאלו

משולחן המלך

לאחר מכן? באותו יום בלבל הקב"ה בלבל את סנחריב ואמר: "אני לא אלחם איתם היום, אלא מחר", כי ראה שירושלים קטנה מאוד, והרי יש לו מיליארדי חיילים. אלה שבמחנה חזקיהו, מי הם בכלל? אם כל אחד מחילי סנחריב יוציא רק טיפת עפר מהחומה, מיד הם מחסלים אותם... אבל, מהר מאוד הוא גילה שיש לישראל אבא גדול בשמיים, והקב"ה נלחם להם. באותו לילה היה ליל פסח. חזקיהו המלך אמר לעם ישראל: "שבו ושירו ותחגגו לכם את ליל הסדר, הקריבו את קורבן הפסח וספרו בשבח הבורא." חיילי סנחריב מריחים מעבר לחומות את ריח הקורבנות, והנשמה שלהם יוצאת מכך... כלילה, חיילי צבא סנחריב הלכו לישון עם כל הריח הטוב הזה... והקב"ה אמר למלאך גבריאל "תעשה לי טובה. בדרך, כשאתה הולך לכשל את הפירות, שרוף את חיילי סנחריב מכפנים ותעשה מהם 'מטבחיה', תשרוף להם את הלב ואת המעיין ואת הריאות, ואת כל האיברים הפנימיים שלהם. עבר שם המלאך ושרף אותם מכפנים. היו שם יותר משני מיליארד חיילים, ואומר ה'כ"ן איש חי" - את כולם עזב בתוך שקי השינה, כשהגוף שלהם שרוף מכפנים ושלם מבחוץ, כדי שיכירו את הנס. ומה יעשו בכל הנבלות האלה המושלכות כדומן על הארץ? אמר להם הקב"ה: "עכשיו ראייתם וספרתם שיש יותר משני מיליארד. עכשיו תראו..." תכף שלח בהם איזה חיידק, ופתאום כולם הפכו לאפר והתאדו. זה כוחו של הקב"ה! בלי חיילים. הוא לא צריך אף אחד. התורה היא המנצחת.

בו לכל הכיוונים. חלק מהקהל שמח, חלק בכח, חלקו צעקו... חשב הכפרי 'מה יש בכדור הזה? הוא נראה כדור פשוט. אז למה בועטים בו לכל כיוון כמו שיכורים?' הכפרי חשב, שבטח יש בתוך הכדור הרבה כסף, ולכן כולם רודפים אחריו. הרי מי שיתפס את הכדור יהיה עשיר גדול... "הלואי שאני אצליח לתפוס את הכדור", חשב הכפרי לעצמו. הוא חיכה וחיכה, וכשהמשחק נגמר, הוא ראה את הכדור זורק בצד. הסתכל אנה ואנה, וכשראה שאף אחד לא עוקב אחריו, הוא ירד למגרש ותפס את הכדור, החביא אותו בתוך צרורותיו ורץ, העיקר שלא יתפסו אותו השוטרים. **הוא היה בטוח שרנע אחד הוא יחיה מיליארדר.** **הוא חיפש מקום מסתור, לקח סכין שחיטה, פתח את הכדור, וראה שהוא ריק.** בצד לו, קרא לאדם אחד וסיפר לו הכל - איך כולם רצו אחרי הכדור שאמור להיות בתוכו המון כסף, אך בסוף התברר שהכל שקר... אמר לו האיש: "טיפש מטופש! אתה נורמלי? אין בכדור הזה כלום!" שאל הכפרי: "אז למה כולם רצים אחריו?" ענה לו האיש: "אין בזה כלום. זה אפס אפסים..." אותו הדבר, "וכסיל לא יבין את זאת", כל העולם רץ - קנאה, תאוה, כבוד... רצים אחרי הרוח, אחרי הכל הכלים. חושבים שהמקום שאליו רצים יש שם מיליונים, אך כשיתפקחו, יראו שהכל סתם בלון נפוח.

מפלת סנחריב בזכות התורה

ראינו עכשיו במסכת סנהדרין, דף צ"ה-צ"ו - הגמרא מדברת שם על חזקיהו המלך, איך שהכניע את סנחריב שהיו לו שני מיליארד ויש מאות מיליון חיילים. שאלו את חזקיהו המלך: "מה תעשה מולם?" אמר לו רבשקה, שר צבא סנחריב: "אם אתן לך סוסים, יש אצלכם בכלל מי שידע לרכב עליהם?" אמר לו חזקיהו המלך: "התורה תנצח, אני לא צריך יותר מזה שום דבר." כשתכננו את התקציב לצבא, הוא אמר: "את כל הכספים שאתם רוצים לקחת לצבא, את הכל תנו ללומדי התורה", ומחך להם את כל התקציב. זהו שכתוב "וחופל עול מפני שמך" - חובל עול של סנחריב מפני שמנו של חזקיהו. מה קרה

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ג' סבב חתונת
הלימוד והתפילות בישיבה ויהיו לע"נ

יקי קורן פלוני

הקדוש ע"ה פלוני אלמוני חי' ויה' שיחיה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, טות ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובעושר וכל מילי דמיטב אמן

להקדישות: **03-552-0004**

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בנימו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

השבעה בסייעתא דשמיא נגמור בעז'ה חומש שמות ונתחיל ספר ויקרא,

יש להתבונן ולדאוג מהי מהות התורה ומטרת התורה אשר אנחנו כל שנה חוזרים על התורה שוב ושוב, שהרי ודאי שהתורה היא לא סיפור היסטוריה שעל כל אחד לזכור את סדר הדורות, אלא יש משהו עמוק יותר אשר יש לו מטרה, והתשובה לזה כותב הרמב"ן הקדוש בהקדמה לתורה כותב שם מהי מטרת התורה וז"ל **"התורה יכלול הסיפורים מתחילת בראשית, כי הוא מורה אנשים בדרך בענין האמונה"** עכ"ל. הרי לנו מדבריו אשר כל מהות מטרת התורה היא להפנים לאדם את ענין האמונה שהתורה אצלו כרויה וחזקה, ועל זה כותב השומר אמונים הסיבה אשר אומרים אנו "חזק חזק" בסוף כל ספר אינו אלא לעורר האדם שיוזק ליבו באמונה בהשם כראוי וכיאה, וזה כל מטרתנו פה בעולם הזה להשקיע כמה שיותר ביסוד זה ולגרום לחיים שלנו להיות קשורים כאחד עם הנהגת השם,

כל מעלת היהודי בעיני השם יתברך היא כפי ההצלחות שיש לו באמונה בהשם היינו כמה שהוא מצליח להתגבר ביותר, בזמנים קשים אשר מטבעו היה כועס או מפחד, ועכשיו עושה הפוך ושומח בחלקו משום שזו באמונה בהשם יתברך, כך מעלתו יותר גבוהה בעיני השם, ועל זה כותב החתם סופר ז"ל על הגמרא במסכת ברכות "הרואה ייסורים באים עליו יפפש כמעשיו" ומכאן הרב יפפש כמעשיו, "בגפלותו באמונה" זה עבירה שיותר מכעיסה את השם יתברך, כי כשאדם מרגיש שהעולם שמתנהל מסביבו אינו אלא טבעי ומקרי, זה הכי כואב להשם יתברך, לכן עלינו לדאוג איך נוכל אנו לעשות הפוך דהיינו לעשות נחת להשם יתברך, ואינו אלא על ידי שנשקיע במטרת התורה, ולחנך את ליבנו לדאוג כל דבר באמונה ובשמחה,

ואין לאדם להיבהל מהקשיים ומההסתרות, כי ככל שהאדם יותר נמצא בהסתרות ובניסיונות ככה קישרו עם השם נהיה יותר אדוק, וכנאמר בגמרא חגיגה (דף ה' ע"א): **"מי שאינו בהסתרת פנים אינו מהם" - דהיינו מי שאינו מתנסה בניסיון הסתר פנים אינו מכלל ישראל, שנאמר: "והסתרת פני מהם" משום שכל שמחת השם הוא כשיש לנו ניסיונות שיש לנו ואנו לא מאבדים עשתונות אלא מרבים באמונה ועל ידי זה עוברים את הניסיון בהצלחה מדובה,**

שנוכה בעז'ה לקחת מהתורה שאנו מתעסקים בה יום וילילה חינוך של אמונה, ועל ידי זה נעשה נחת להשם יתברך,

אמן ואמן חודש טוב ומבורך

ממך. ביקשת שמי שגב יחזיר, אבל אף אחד לא הוציא והחזיר. כשראית שהגב לא מחזיר, החלטת לבדוק בילקוטים ולא מצאת, אז אמרת 'תסלחו לי, אני חייב לחפש גם בכיסים'. השעון היה אצלי בכיס ופחדתי פחד נורא. מה אעשה? בטח יסלחו אותי ואני אישאר עם הארץ. לאן אלך? מסכנים ההורים שלי. התחלתי לבכות לעצמי. לא ידעתי מה לעשות. הרב'ה העמיד את כולם ליד הקיר, ואמר לכולם לסגור את העיניים. ואז, הרב'ה התחיל לחפש להם בכיסים, הגעת לכיס שלי ומצאת את השעון ולקחת אותו, אבל המשכת לחפש גם בכיסים האחרים. לא עצרת, ולא גילית לאף אחד שזה היה אצלי. זה רב'ה!! כשראיתי את הרב'ה כך, החלטתי שאני לעולם לא גונב יותר. ממך גם למדתי להיות רב'ה טוב. אמר לו הרב'ה: "אני אניד לך את האמת, בעת החיפוש בכיסים, גם אני עצמתי את העיניים... עד עכשיו לא ידעתי מי זה היה... רק עכשיו אתה מגלה לי... לא ראיתי אף אחד, ואני לא יודע מי זה, כי לא רציתי לראות אף אחד... תראו מה זה 'והייתם נקיים מהשם ומישראל'."

בהמשך התברר שהכל היה לטובה

ה"חתם סופר" היה אומר, שהרבה פעמים האדם מתמודד עם בעיה, אבל רק אחרי הרבה שנים הוא רואה שזה היה לטובה. זהו הפירוש, "וראית את אחוריי" – כלומר, עכשיו אתה לא רואה שזה טוב, אבל לעתיד לבוא יראו שזה טוב ושיצאה מזה ישועה. צריך להאמין בזה באמונה שלימה.

מספרים על אברך ירושלמי שנקלע פעם לחובות, והיה צריך להסתובב בין נדיכי העם בחוץ לארץ כדי לאסוף כסף לפריעת חובותיו. פעם אחת נכנס לביתו של גביר אחד וביקש תרומה. התחיל לצעוק עליו הגביר הזה, ואחרי שצעק וצעק, נתן לו 1000 דולר.. כשעמד האברך לצאת, אמר לו הגביר: "תגיד לי, צעקתי עליך ואתה שתקת, וקיבלת הכל בהבנה. עכשיו אתה לוקח את הכסף והולך?" ענה לו האיש: "רצוני להסביר לך מה קרה. יש לנו 'דרייבר' (נהג) שלוקח אותנו לכל מני נדיכים, והוא הכין אותי מראש ואמר לי: 'פה, כשאתה נכנס, קודם כל הגביר צועק וצועק, אבל אחר כך תקבל את הכסף. אז חיכיתי שתצעק ותצעק, ואחר כך..'" האדם צריך לדעת שהכל מהשמיים. נכון

מי הוא רב'ה טוב

יש יהודי אחד, מחנך גדול של תלמידים, שסיפר סיפור מעשה. פעם אחת, הוא פגש מלמד בחיידר שכולם אהבו אותו. שאל אותו המחנך, מיודענו: "איך למדת להיות כזה רב'ה טוב, שכולם נוהים אחריך, וכולם אוהבים אותך?" אמר לו: "אני הייתי תלמיד שלך. למדתי אצלך, וממך למדתי להיות רב'ה טוב. אתה זה שחינכת אותנו לאהבת תורה. אספר לך סיפור שהיה לי איתך, ותבין איזה רב'ה 'מלאך' הייתי. יום אחד הגיע לכיתה ילד עם שעון שקנו לו לבר מצווה, ואני הייתי ילד מבית עני מרוד, וממש חמדתי את השעון. הקנאה לא עזבה אותי עד שגנבתי את השעון. הילד בעל השעון שם לב שהשעון נגנב, ופנה אליך. הוא אמר לך: 'רב'ה, גנבו לי את השעון.' אתה התחלת לתת לנו מוסר על חומרת האיסור, מה זה איסור גניבה, ואיך מי שגנב תפילותיו לא מתקבלות, ומה שמגיע לכן אדם הוא יקבל בין כך ובין כך, ואם משהו מגיע לך זה לא ילך

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

« להצטרפות במייל: office@mrbs.co.il
שולחו מייל לכתובת
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת העלון למייל"
« להפצת העלון: בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד גרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרך
התעלות "במידות טובות" והנהגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זאריץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

והייתם נקים מה' ומישראל

"ככל ביתי נאמן הוא" – כך העיד הקב"ה על משה רבינו – הודעה הנאמן. עם כל זאת במדרש מבורר שכשהסתיימה מלאכת בניית המשכן פירט משה לעם את ההוצאות, סוגי וכמויות החומרים לאן הלך כל דבר וכו' והשאלה הנשאלת וכי משה רבינו שהקב"ה מעיד על נאמנותו וישרו צריך לתת פירוט לאן הלך הכסף?

מבורר במדרש שהסיבה שמשם פירט היתה מחמת ליציני הדור שהיו מדברים עליו דברי גנאי מאחורי גבו שהיו חושדים בו שלוקח מהכסף שהם תורמים 'נתח מכובד' לכיסו.

משה רבינו מפרט לאן הלך הכסף להשיב לטענות הליצינים. מכאן נלמד כמה חשוב שהאדם לא יגרום שיחשדוהו בדברים וישתדל כמה שיותר להימנע מפחיתות פה עליו, אף שידוע שהוא נקי ללא רכב.

סיפר בנו של ה'חפץ חיים' ר' אריה לייב זצ"ל: לאחד נישואי חפצתי להתקבל באחת העיירות להיות 'מורה הוראה', וכאשר התפנתה שם המשרה – הצגתי את מועמדותי.

והנה כמה ימים אחר כך קיבל אבי ה'חפץ חיים' מכתב מרוב אחד שאף הוא חפץ במשרה זו ובמכתבו ביקש מה'חפץ חיים' שיכתוב לו מכתב המלצה לטובת מועמדותו.

מאז אותו מכתב חדל אבי לדבר עימי על אותה המשרה וטעמו היה: על אף שאני כנראה הגשתי עוד לפני אותו רב את מועמדותי, ומועמדותי לא היתה קשורה אליו, חשש ה'חפץ חיים' שלא יחשוב אותו רב שה'חפץ חיים' דרך מכתבו ידע שמחפשים שם רב ושלח את בנו שיתמודד הוא למשרה, ועלול היה הדבר לגרום לרב זה לפתחן פה ולמחשבה כנגד אבי.

תקנות רבות תקנו לנו רבותינו משום "מראית עין" – שלא יחשדו את האדם שעושה איסור, על אף שמעשיו כשרים וללא סרך איסור, כיוון שעלולים אנשים לפרש מעשה זה שעושה האדם לדבר איסור, אסורו רבותינו.

נחתום בלשון הזהב של ר' אליעזר פאפו ז"ע"א בספרו "פלא יועץ" (ערך חשדא): "זאמנם כמו שיש איסור על האדם להיות חושד בכשרים, כן יש איסור להביא עצמו לידי חשדא [לידי מצב שיחשדו בו], כי עובר על 'לפני עיוור לא תתן מכשול' (ויקרא, י"ט, ו"ד)... וכל שכן שיתחזק מאוד מן הדומה לכבוד. וזה רבים עתה עם הארץ שאומרים: מה אכפת לי? הלא חלקי עם מי שחושדני אותו [ואין בו], זכות הוא לי, והוא [החושד בן] עונו ישא, ולו חכמו ישיכיל שהוא [זה שחושדים בו] נוטל חלק בראש על היותו עובר על זולפני עיוור".

ופטור בלא זאת אי אפשר: על אף שעל האדם מוטלת החובה להשתדל שלא יחשדוהו שעושה מעשים אסורים ולהיות נקי אף מדיובריות של בני אדם [וכפי שראינו אף מדיוברי ליצינים], מכל מקום אם האדם ראה דבר בחיורו שיכול להתפרש לאיסור, מצווה האדם לדון את חיורו לכף זכות ולפרש מעשיו שעשה לטובים ומתוקנים (וא"ה"ה) עוד נדחים בעניין "כף זכות" במאמר אחר.

1. צוטט כאן חלקים מערך חשדא בספר "פלא יועץ", הדורצה להרחיב את הדיעה – יעין שם ודיווח צמאי. המובא בסוגריים מרובעות אינו לשון הרב שם והוא ביאור ותוספת להבנת העניין.

משולחן המלך

לעומת זאת, כל החברים שלו, גדולי עולם, היה קשה להם לעזוב את הבית שקיבלו, והם נשארו שם באירופה, בתקווה להינצל. אך אף אחד מהם לא נשאר, רק הרב שך. וכך המשיך ואמר לבחור: "לכן, זה ברור שהכל מעילת העילות וסיבת הסיבות, והכל לטובת האדם, והאדם לא יכול לדעת שום דבר." לכן צריך תמיד לקחת את הכל בנחת.

בגנות הפרסום

אדם לא צריך להתרברב. הצניעות זו הזכות הכי גדולה. כמו שנהגו כל גדולי הדורות, להיות צנועים ולא להתבלט, לא להתפרסם. איך אומרת הגמרא על רחל, ביתו של כלכא שבוע? בזמן שרבי עקיבא היה רואה צאן, היא ראתה את המידות הטובות שלו ואת הצניעות, ואמרה: "אני רוצה להתחתן איתו. אני רוצה להתחתן איתו, אבל במטרה שילך ללמוד תורה, כי אני בטוחה שהוא יגדל להיות תלמיד חכם גדול." היא ידעה שבגלל הצניעות והמידות הטובות יצא ממנו אדם גדול. ככה היא הובילה אותו. האם היה בעולם עוד אחד כמו רבי עקיבא? תראו למה היא זכתה. אומר בעל ה"פלא יועץ": "מי שהרחיב השם גבולו, יהיה צנוע ולא יתראה באושרו, תכשיטים, אישה וכו'." לא צריך את זה, כי זה מראית עין כלפי אנשים. בשבת ובחג, לפעמים האישה יכולה לעגוד את תכשיטיה בבית. אבל, ללכת ברחובות מול כולם... וגם הוא הולך ברחוב בלבוש כולט... צריך ללכת נורמלי – לא עם בלווי סחבות, אלא ילך כמו הסביבה, עם חליפה טובה ונורמלית ובגדים נורמליים.

שעכשיו יש צער ויש צעקות ובעיות, אבל דעו לכם שעוד מעט יבוא דבר טוב. זה חלק מתהליך, והכל לטובה. הידיעה הזאת מחזקת את הלב אדם ונותנת לו תקווה.

מספרים על ה"חתם סופר", שכשהיה גר בפרשבורג הארוחות שלו ניתנו לו על ידי עשיר אחד מתושבי העיר. באותה תקופה שהוא אכל אצל העשיר הזה, התאכסנו אצלו חיילים צרפתיים. בין החיילים היה אחד שהתקרב מאוד לרבי משה סופר כעודו בחור צעיר. הוא ביקש שילמד אותו דברים נחוצים וכו', ותמורת זאת שהוא ילמד אותו תורה, הוא ינקח לו את הבגדים וישרת אותו. הבחור הזה, רבי משה סופר, לא יכל לסרב והסכים. אחרי למעלה משלושים שנה מאז שהתרחש המעשה הזה, ה"חתם סופר" היה בפרשבורג, והעלילו עליו שהוא מרגל ולקחו אותו למשפט. כשהכניסו אותו לחדר, פנה אליו השופט העליון ואמר לו: "שמע, אתה זוכר שהיינו ביחד אצל הגביר? שלימדת אותי והדרכת אותי ואני הייתי המשרתת שלך?" אמר לו: "אל תדאג, אני מוציא אותך מפה זכאי! אני אחראי שאתה תצא בסדר וזה עליילות שווא שהעלילו עליך." אדם לא יכול לדעת איך העניינים יתפתחו.

כשהרב שך היה צעיר, הביאו לו ילד יתום מאבא כדי שישוחח איתו ויחזקו. אמר לו הרב שך: "כמה אני יכול לנחם אותך? זה לא דבר פשוט שאתה יתום. אבל תדע לי...". והמשיך וסיפר לו, שגם הוא התייתם כשהיה בגיל צעיר. "אבל אני רוצה לספר לך סיפור שיכול לחזק אותך. כשהייתי בשיבה, הבחורים הטובים והמצוינים שהגיעו לגיל הנישואין, היו מקבלים מהמחזק 'סידור מלא' – הוא היה נוטן להם דירה, ונותן להם הכל – צורכי דירה והוצאות חתונה. כל אחד שחזר מהאירוסין, היו החברים שואלים אותו: 'נו, מה קיבלת?' כל אחד היה חוזר עם מטען, כי כולם היו מתמידים גדולים ותלמידים טובים. כשהרב שך חזר, שאלו 'מה קיבלת?' אמר: 'שום דבר...' הוא לא קיבל דירה ולא כלום, והתחילו להגיד לו: 'שמע, עזוב אותם. לפי רמת בקיאותך בתורה, אתה יותר טוב מכולנו. ייתנו לך יהלומים וגם בית והכל.' להם: 'זה לא לפי ההלכה לעזוב כך שידוך, והכל מהשמיים...' והוא המשיך בשידוך. אבל מה? לא היה לו בית, וכינתיים התחילו להישמע 'אותות' מלחמה. מכיון שלא היו לו לא בית ולא רכוש, מיד עזב את הכל, והוא ואשתו עלו לארץ ישראל.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייע"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילות ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנהגה

שתיה קלה וחמה
לרוחות הלוואים

בגין דא יפקון מ

לאמר קום לך צרפתה וגו' הנה צייתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכי אן פקיד לה קדשא בריך הוא וכי איה מצינו שצוה הקב"ה אותה לכלכל את אליהו. אלא עד לא ייתי לעלמא, אלא עוד לפני שאליהו הגיע לעולם פקיד קדשא בריך הוא כגזירה דיליה לעילא על העורבים, למיתי מזונא לאליהו, ציוה הקב"ה כגורתו בעליונים על העורבים שיהיו מזונים להביא מזון לאליהו ולא שצוה אותם פה בעולם ולתתיה איתתא להביא מזון לאליהו. מה כתיב, (דף רכ"ב ע"א) (מלכים א' ז') ותאמר חי יי' אליהו אם יש לי מעוג כי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן בצפתה וגו'. והא חכא מדירו הנה ביהווא קמחא, וחזי כאן מידה היתה באותו קמח דהא הנה ביה מלא כף קמח בכד, כף הוא מדירו דיליה, שהרי היה בכד מידה של מלא כף הדי שהיא מידה של שיעור הקמח ואתחזי דלא שריין ביה ברכו, הואיל וקאים במדה ולמדנו שלא יכול שתשרה ברכה בקמח הואיל ועמד במידה. מה כתיב, (מלכים א' ז') כי כה אמר יי' אליהו ישראל כד הקמח לא תכלה וצפתת השמן לא תחסר עד יום תת יי' גשם ויהיה ברכה בקמח בגלל ברכתו של אליהו. תת, תתן כתיב, מאי טעמא "תת" קוראים אבל תתן כתוב בפסוק ושואל למה א"כ כתוב תתן, בגין דבכל דרא לא אשתכח מאן דיוכי לזכו כהאי איתתא, ומתורין משום שכלל הדור לא נמצא מי שיש לו זכות כאותה אשה ועל דא כתיב תתן, אנת תתן מטרא על עלמא, בגין דכותיד סגי ועל כן כתוב לשון נקבה תתן שבגללה ירד מטר על העולם משום שזכותה רב.

כמו שברכת אליהו גרמה שכל הקמח לא כלתה כן ברכת משה חיברה את המשכן התחתון בעליון ושרתה בו הברכה

וכתיב (מלכים א' ז') כד הקמח לא כלתה וצפתת השמן לא חסר פכדך יהוה אשר דבר ביד אליהו. עכשיו מבאר מסקנת הלימוד וכי אם יהווא קמחא דקיימא במדירו, דהוה מלא כף קמח, ומה אם הקמח שעמד במידה שהיה מלא כף קמח לא פסקו מניה ברכאן בגין מלה דאליהו, אע"פ כן לא פסק ממנו הברכות בגלל ברכתו של אליהו דכתיב כד הקמח לא תכלה, וכתיב כד הקמח לא כלתה כמו שכתוב שברך אליהו "כד הקמח לא תכלה" וכן היה שלא כלתה כד הקמח. משכן העדות אף על גב דקיימא בחושבנא, הואיל ואתפקד על ידא דמשח, כל שכן וכל שכן דשריין ביה ברכאן כן גם משכן העדות שאע"פ שעמד בחשבון הואיל וכליו נפקדו ע"י משה כל שכן ששרתה בו הברכה, ועל דא כתיב, אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה ועל זה כתב פעמים משכן לקשר אותו במשכן שלמעלה וע"כ יתשרה בו ברכה.

של נעליך מעל רגליך הקב"ה ציוה למשה לפרוש מאשתו

אלה פקודי המשכן. (שמות לח) רבי חזקיה פתח ואמר, רבי חזקיה בא לדרוש הפסוק "אלה פקודי" באופן אחר משלמדנו (שמות א) אל תקרב הלום של נעליך מעל

ד"א שנקרא שורש ישי יהיה ביסוד המלכות שנקראת כבוד ה' יהיה ביחוד תמיד וכל פרטי המלכות לא ימנה ולא יקום בחשבון לעולם. מאי טעמא ומה הטעם שאין חשבון לפרטי המלכות. (ד"א בגין דהא קיימא בחושבנא השתא והתרא זמנא לא יתקיים בחושבנא. מאי טעמא) בגין דכל מה דקיימא בחושבנא, לא שריין תמן ברכאן בשלימו משום שכל מה שעומד ונמנה בחשבון לא שורה שם ברכה בשלמות משום שמספר יש לו גבול וקצבה, וברכאן שריין כמה דלא קיימא בחושבנא וברכה שורה כמה שלא עומד בחשבון. בזמנא קדמא קיימא בחושבנא, דכתיב אלה פקודי המשכן אומנם בפעם הראשונה שרמשק הוקם עמד הוא בחשבון שהיה מצד המלאך מט"ט וכמו שכתוב אלה פקודי המשכן.

המשכן הוקם בחשבון ולכן הוצרך לתפילת משה שתשרה ברכה במעשה ידכם

תא חזי, משכנא דא קיימא בחושבנא כוא וראא המשכן הזה הוקם בחשבון, ובגין כד אצטריך לצלותא דמשח, דישירי עליה ברכאן ומשום כד הצטריך המשכן לתפלת משה שישרה עליו ברכה, דכתיב ויברך אותם משה, ומה ברכה בריך לזו, יהא רעוא דתשרי ברכה על עובדי דייכון ומה הברכה שברך אותם ידו רצון שתשרה ברכה על מעשה ידיכם, וברכאן לא שראן על האי חשבנא עד דאקשר ליה משח במשכנא דלעילא, והברכות לא שורות על כלי המשכן שכאו בחשבון עד שברך וקשר אותם משה בברכתו ויחודו במשכן העליון שהוא המלכות דכתיב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה כמו שכתוב אלה פקודי "המשכן משכן" שכתב פעמים משכן לרמוז שכל פקודי המשכן התחתון נקשרים במשכן העליון שהוא משכן העדות. דאי לאו דאתעבר חשבנא על דא דמשח, שאם לא היה נעשה חשבון המשכן ע"י משה שהיה יודע לקשר המשכן בעליונים לא יכלין אינון למעבר חשבנא, לא יכלו הם לעשות את חשבון המשכן דכתיב אשר פקד על פי משה.

זכות ברכתו של אליהו היתה ברכה בקמח של האשה

פתח ואמר, פתח ר' אבא ודרש (מלכים א' ז') אל אליהו אליו ויהי דבר יי'

זוהר על הפרשה

בימות המשיח הקב"ה ירבה שלום ושלוח בעולם

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו'. (שמות לח) רבי אבא פתח, ר' אבא דרש הפסוק בישעיה תחילה כדי לפרש את הפסוק בפקודי המשכן (ישעיה יא) ויהי כיום ההוא שרש ישי אשר עומד לנס עמם אליו גוים ידרשו וגו'. ויהי כיום ההוא, בזמנא דקדשא בריך הוא יסגי שלמא בעלמא, היום ההוא יהיה בזמן שהקב"ה ירבה שלום ושלוח בעולם שזהו ימות המשיח יתקיים שרשא דאילנא דחיי, שיתקיים ויקום שורש אילן החיים שהוא יסוד דה"א שיתקיים תמיד כלי הפסק ביחוד עם הנוק' ויהווא שרשא, מניה יתקיימו שאר שרשיין לתתא, ואותו השורש ממנו יתקיימו שאר השורשים למטה בעולמות שהם כל היסודות של המלכות ככ"ע דכלהו אשתרשין ואתקיימן מניה שכל היסודות של כ"ע ישתרשו ויתקיימו מיוחד ז"ו"ן בעולמות העליונים.

לעתיד לבא תקרא השכינה כבוד ה' ואליה כל השרים יבואו לקבל השפעה

אשר עומד לנס עמים, דהאי איהו קיימא לנסא וקלא לרזא דשמא קדישא זה הפסוק מדבר ביסוד ד"א שרשא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש שהיא המלכות. אליו גוים ידרשו, דתמן רזא דקיימא דשמא קדישא, ששם ביסוד נמצא קיום והשפעה השם הקדוש שהיא המלכות ובגין כד אליו גוים ידרשו ומשום שהיסוד הוא המשפיע במלכות לפיכך אליו הגוים היינו שבעים השרים ידרשו כי חפצים לינוק ממנו. כמה דאת אמר, כמו שנאמר (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל חר יי' וגו', שילכו כל הגוים השכבים שרים אל הר ה' שהיא המלכות ומפני השפעה שבה ועל דא, אליו גוים ידרשו ועל כן אליה השכבים שרים ידרשו כדי לקבל השפעת המלכות. והיתה מנוחתו כבוד, מנוחתו, דא כי מקדשא ומה שכתב מנוחתו כבוד זהו בית המקדש ששם שרתה השכינה. דכתיב, (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד כמו שכתוב שהשכינה אומרת שמנוחתה כבוד בבית המקדש. כבוד, דהכי אקרי כבוד יי' ביהווא זמנא, ומה שכתב שנקראת כבוד זהו לעתיד לבוא שכל תקרא השכינה כבוד ה' דכתיב, (ישעיה ל) ויהי אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כמו שכתוב שלעתיד יהיה אור הלכנה שהיא השכינה גדול כאור החמה שהוא ז"א ואו תקרא כבוד ה' ואור החמה שהוא ז"א יהיה גדול פי שבעה מכמות שהיה.

כל מה שעומד ונמנה בחשבון לא שורה שם ברכה בשלימות

ומנוחתו דהווא שרש ישי, דאתקרי כבוד יי', לא יתמני, ולא קום בחושבנא לעלמא ומנוחתו של יסוד

זוהר על הפרשה

אֱלֹהִים בְּהַבְנוּתוֹ. דְּאִיהִי אֲשֶׁתְּלִימַת מִגְרָמָה אלא כמו שאמרנו בהבנותו, שהמלאכה נשלמה מאליה כמו במשכן. **וּכְתִיב אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה** וכן כתוב על האבן "מסע נבנה". **בְּנוּהוּ לֹא כְּתִיב** ולא כתוב שכנוהו הפועלים. **אֱלֹהִים נִבְנָה הוּא מִגְרָמִיָּה נִבְנָה**, אלא נבנה בדווקא הוא שמאליו נבנה ע"י הרוח ששרתה בעבודתם וכן **בְּכָל עֲבִידָתָא דְּאִיהִי קְדִישָׁא, אִיהִי אֲשֶׁתְּלִימַת מִגְרָמָה** וכן בכל עבודה שהיא בעשיית הקדושה כגון בית כנסת וכתובת ספר תורה הרוח הקדושה שורה בעבודתם והיא נשלמה מאליה.

הכח הרוחני שבכלי נעשה על ידי כח נדבתי ליבם של ישראל

(דף רכ"ג ע"א) **אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הַעֲדוּת** אשר פקד על פי משה וגו'. (שמות לח) **רַבִּי יִיסָא אָמַר, כִּיּוֹן דְּעִבְדוּ כָל חֲכִימִיָּא יְת מִשְׁכְּנָא**, כיון שעשו כל החכמים את המשכן **אֲצִטְרִיד לְמַחְדֵּר חֲשִׁבְנָא**, מכל אינון עבִידֵן דְּאֵתְעִבְדוּ מִיָּה. היה צריך לחזור אחר החשבון מכל אותם מעשים שנעשו בו **מֵאִי טַעְמָא**. ושואל מה הטעם שצריך לחזור אחר חשבון כל מעשה ומעשה, ומשיב **בְּגִין דְּכָל חֲשָׁבֹן וְחֻשְׁבָּן, כִּד הוּא אֲתַעְבִּיד חֲשִׁבְנָא**, לפי שכל חשבון וחשבון של כל מעשה במלאכת המשכן כאשר היה נעשה החשבון **חֲכִי אֲתַקִּיָּים הָהוּא עֲבִידָא, וְאֲתַקִּיָּים בְּאֲתִרְיָה** כך היתה מתקיימת אותה מלאכה ומתקיימת במקומה כי כשהיה משה רבינו מזכיר את החשבון והיה אומר מנדרב פלוגית נעשה כך וכך, היה מתעורר כח נדבתי ליבם של ישראל בשעת הנדב, ועל ידי זה היה יורד הכח הרוחני לשכון בכלי, כי הכח הרוחני שבכלי יורד לכלים על ידי כח נדבתי ליבם של עם ישראל (רמ"ק).

וְיִשְׂרָאֵל כָּלְהוּ כְּמָה דְּאֲתִרְעוּ כְּמָה דְּנִדְבִיבוּ בְּקִדְמִיתָא, ועם ישראל כולם כמו שזריר רצונם באותה נדבה שנתנו בתחילה **חֲכִי נָמִי אֲתִרְעוּ בְּהוּא חֲשִׁבְנָא**, כך היה רצונם כשהיו שומעים את אותו החשבון **וּכְדִין אֲתַקִּיָּים כָּל עֲבִידָא, בְּהוּא רְעוּתָא**. ועל ידי זה התקיימה כל המלאכה באותו רצון **וְעַל דָּא אֲצִטְרִיד הֵכָא חֲשִׁבְנָא, בְּגִין דְּבִהְיָ אֲתַקִּיָּים עֲבִידָא**. ולכן היה צריך לחשבון זה כאן במלאכת המשכן לפי שעל ידי כך התקיימה המלאכה.

כל חשבון גורם סילוק הברכה מלבד חשבון המשכן שגורם ברכה והשראת רוח הקודש

אֱלֹהִים פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן כְּתִיב ומשמע דווקא אלה ולא חשבונות אחרים. **וְלֹא כְּתִיב וְאֱלֹהִים** ולא כתוב 'ואלה' עם ש' משמעותו שבה להוסיף על חשבונות אחרים. **אֱלֹהִים** הטעם שכתוב אלה בלי ו' **דָּא אִיהוּ חֲשִׁבְנָא דְּפִסִּיל כָּל חֻשְׁבָּנִין דְּעִלְמָא**, לפי שזוהו חשבון שפוסל את כל החשבונות שבעולם לפי שכל חשבון הוא גורם סילוק הברכה ורוח הקודש משא"כ חשבון זה הוא גורם הברכה והשראת רוח הקודש במשכן **וְדָא אֲתַקִּיָּים יִתִּיר מִכָּלְהוּ**, וחשבון זה הוא נתקיים יותר מכל חשבונות אחרים שבעולם **דְּבִהְיָ אֲתַקִּיָּים מִשְׁכְּנָא, וְלֹא בְּאֲתִרָא** כי בחשבון זה נתקיים המשכן ולא באחר.

גם במעשה בראשית נגמרה המלאכה מאליה אלא שלא היה כח בעולם להתקיים עד שהגיע יום השבת

בְּנוּנָא דָא (בראשית ב) **וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ** וכמו כן במעשה בראשית נגמרה וכלתה עשית שמים וארץ מאליה מרוח החיות ששרתה כם. **וְאִי תִימָא**, ואם תאמר ותקשה הרי כתוב **וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי**, שהקב"ה כילה את מעשה בראשית ולא שנגמרה מאליה **וְדָא חֲכִי הוּא**, ומתוך ודאי שכן הוא **דְּכָל עִלְמָא, אֵפֹה עַל גַּב דְּכָל עֲבִידֵן אֲשֶׁתְּלִימוּ כָל חַד וְחַד**, שאפילו שכל המעשים שנעשו בבריאת העולם נשלמו כל אחד ואחד מאליה **עִלְמָא כָּלָא לֹא הוּא שְׁלִים בְּקִיּוּמִיָּה**, מ"מ העולם כולו עדיין לא היה שלם בקיומו כראוי משום שעדיין היה חסר כוח ברוח החיות של העולם שהעולם היה רופף ולא היה בו כוח להמשיך להתקיים **עַד דְּאֵתָא יוֹמָא שְׁבִיעָא, דְּכִד אֵתָא יוֹמָא שְׁבִיעָא, כְּדִין אֲשֶׁתְּלִימוּ כָל עֲבִידֵן**, עד שהגיע יום השביעי שכאשר הגיע יום השביעי השפיע אז מכוח קדושת השבת על רוח החיות שבכל המעשים וזנם וקיימם **וְאֲשִׁלִּים בֵּיה קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא עִלְמָא**, והשלים בה הקב"ה את העולם להתקיים עוד ששה ימים עד שבת הבאה **וְדָא הוּא דְּכִתִּיב זֶה שֶׁאָמַר הַכֹּתֹב וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. בְּהַאי, אֲשֶׁתְּלִים בְּקִיּוּמָא כָּל עֲבִידָתָא דְּעַבְדֵּי**, שזכה רוח הקדושה של השבת נשלם והמשיך להתקיים כל מעשה של בריאת העולם (אור יקר) **וְעַל דָּא** ועל כך נאמר **וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי**.

בכל עבודת קודש רוח הקדושה שורה בעבודה והיא נשלמת מאליה

וכך אתבני בי מקדשא, כל עבִידָתָא דְּאֲתַעְבִּיד, אִיהִי מִגְרָמָה אֲתַעְבִּידָתָא וכן כאשר נבנה בית המקדש כל המעשים שנעשו לצורך המשכן הם מאליהם נעשו. **אֲמִינוּ שְׂרָאן, וְעִבְדִּיתָא אֲתַחְזִיאת לֹון לְמַעְבְּד**, האומנים התחילו והעבודה מעצמה הראתה להם בדעתם איך ומה צריך לעשות **וְאֲתִרְשִׁימַת קִמְיָהוּ, וְאֲשֶׁתְּלִימַת הִיא מִגְרָמָה** וכמו שגרסמה לפניהם העבודה איך לעשותה ונחשב שנשלמה ונעשתה מעצמה. **וְהָא אֲוִקְמוּהָ, וְכִד דִּיִּיקוּ זֹאת דְּכִתִּיב, (מלכים א) וְהָבִית בְּהַבְנוּתוֹ. וְהָבִית כְּאֲשֶׁר נִבְנָהוּ לֹא כְּתִיב** שהרי כתוב בפסוק "וזהבית בהבנותו" כאלו שבה עצמו ולא כתוב כאשר בנהו.

וְנִלְדִי וְגו'. הֵאִי קְרָא אֲוִקְמוּהָ, זה הפסוק כבר פרשנו ואמרנו **דְּפִרִישׁ לִיה קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא מִאֲתִתִּיהָ, שְׂצִה הַקֶּב"ה לְמַשָּׁה לְפִרִישׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ בְּגִין לְאֲתִרְבָּקָא כְּשִׁכְיָתָא**, כדי שיתרבה בשכינה משום שמשוה היה שורשו בו"א למעלה מן השכינה והיה בודנית מרכבה אליה ואין ראוי לו להתירח עם אשה **דְּכִתִּיב, (שמות ג) כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲדַמַּת קִדְשׁ, דָּא שְׁכִינָתָא**, וזה שאמר הקב"ה למשה שעומד הוא על אדמת קודש שהיא השכינה לפיכך צוהו של נעליך שזו אשתו שצריך לפירוש ממנה **אֲתִרְבָּקָתָא קְדִישָׁא אֲתִרְבָּק מוֹשֶׁה בְּהִיאָא שְׂעָתָא לְעִלְיָא** התרבות בקדושה עליונה נתרבה משה באותה שעה למעלה.

משה גזר והקב"ה מקיים

דְּכִרִין קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא קָשִׁיר לִיה בְּחִכְיָבוּתָא דְּלְעִלְיָא, ואז הקב"ה קשר לו למשה בחיכות למעלה בו"א **וְאֲתַפְקֵד רַב מִמְנָא עַל בֵּיתָא**, והופקד להיות ראש הממונה על הבית שהיא השכינה שהוא יכול לגזור גזירות וכן לבטל גזרות **וְאִיהוּ גִזִּיר, וְקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא עֲבִיד, וּמִשָּׁה הִיה גִּזִּיר וְהַקֶּב"ה הִיה מְקִיָּים גִּזְרֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁמִּבִּיא גְבִי עֲדַת קוֹרַח שֶׁנֶּעֱשָׂה עַל פִּי מִשָּׁה, וְכִן בְּמִסַּע אֲרֹן שֶׁנֶּסַע וְחָנָה עַל פִּי דְּכִתִּיב, (במדבר טז) וּפְצַתָּהּ הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ וְגו', וְכִתִּיב (במדבר טז) וַיְהִי כְכֹלֹתוֹ לְדָבָר וְגו', וְתַבְקַע הָאֲדָמָה. וְכִתִּיב, (במדבר י) קוֹמָה יְהוָה. שׁוּבָה יְהוָה. הֵדָא הוּא דְּכִתִּיב אֲשֶׁר פָּקֵד עַל פִּי מִשָּׁה. עַל פִּי מִשָּׁה אֲתַמְקֵן, וְאֲתַפְקֵד בְּכָלָא חֲדָה שְׁכַתְבָּה הַתּוֹרָה "אֲשֶׁר פָּקֵד עַל פִּי מִשָּׁה" שֶׁעַל פִּי נִתְקַנָּה וּנְפַקְדָּה הַשְּׁכִינָה בְּכָל עֵינִן וְעַנְיָן. פְּקִידָה דְּמִשְׁכָּן הוּא עַל יָדָא דְּמִשָּׁה, הַפְקִידָה וְהַזְכִּירָה שֶׁל יְצִיאַת הַשְּׁכִינָה מִן גִּלּוּת מִצְרַיִם שְׁהִיא הַמִּשְׁכָּן הַעֲלִיּוֹן הִיה עַל יְדֵי מִשָּׁה דְּכִתִּיב (שמות ג) פָּקֵד פְּקִדְתִּי אֲתֶכֶם, דְּאִיהוּ הוּא קוֹל, דְּאִפִּיק לְהוּא דְּבֹר, וְעִבְדִי לִיה פְּקִידָה לְנִפְקָא מִן גִּלּוּתָא שְׁמִשָּׁה הִיה כְּנִגֵּד הַקּוֹל שֶׁל ז"א שְׁהוּצִיא הַרְיֹבֹר שֶׁל "פְּקִיד פְּקִידָתִי" וּפְעַל דְּכִיבּוֹר לְפָקֵד אֶת הַשְּׁכִינָה שֶׁתִּצָּא מִן הַגִּלּוּת, וְהִשְׁתָּא אֲתַפְקֵדָא לְאֲמִשְׁכָּא קְדִישָׁה מְעִילָא לְתַתָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שמות כה) וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם וְעָבְדוּ בְּצוּרֵי הַמִּשְׁכָּן נִפְקִידָה עַל יְדֵי הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁכִינָה הַקְדוּשָׁה מְלַמְעֵלָה לְמִטָּה כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "עֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם".**

האומנים התחילו במלאכת המשכן והיא נסתיימה מעצמה

(דף רכ"ב ע"ב) **וְהָא חֲזִי, וְכִא רָאָה בְּשַׁעְתָּא דְּכָלְהוּ אֲוִמְנִין שְׂאָרוּ לְמַעְבְּד אֲוִמְנוּתָא**, בשעה שכל האומנים התחילו לעשות במלאכת המשכן **הָהוּא עוֹבְדָא מִמֶּשׁ דְּשְׂרָאן**, אותה מלאכה ממש שהתחילו לעשותה **אִיהִי אֲשֶׁתְּלִימַת מִגְרָמָה** היא נשלמה ונעשתה מעצמה. **אֲמִינוּ שְׂרָאן, וְאִיהִי אֲשִׁלִּימַת עֲבִידָתָא**, הם התחילו העבודה והיא השלימה מעצמה מלאכתם **אִיהִי מִמֶּשׁ, הִיא מִמֶּשׁ מִפְּנֵי שֶׁהָכָה הַמִּסּוֹר לְרַדֵּת לִשְׁכֹּן כָּל אֶבֶר מֵאֲבָרֵי הַמִּשְׁכָּן הִיה שׁוֹפֵעַ מִיד בְּתַחֲלִיל מַעֲשָׂהוּ וּמִכּוּחַ וּמִלִּיד אֶת יְדֵי הָאֲוִמְנִין לַעֲשׂוֹת אֶת הַכֵּל כִּפִּי שְׂרָאִיו לְהוּיֹת וְכִמוֹ שֶׁהָאֲוִמְנִין אִינוּ עוֹשֶׂה כְּלוֹם מִנְלָן, דְּכִתִּיב וְתָקַל כָּל עֲבֹדַת מִשְׁכָּן אֱהָל מוֹעֵד שְׁכַלְחָה וּנְגִמְרָה מֵאִלִּיָּה.**

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך מעשיות קודש על
מורנו הגאון המופלא החסיד
חכם **בן ציון אבא שאול זצוק"ל**

שלוש רגלים לעובר

מעשה מופלא היה, שניתן ללמוד ממנו על גודל מעלת אמונת חכמים, גם כשלמראית העין נראה שהחכם אומר על שמאל שהוא ימין.

אישה הרה הלכה לכדיקת אולטרה-סאונד, הרופא אשר נוכח במקום נבעת לדאות בצילום הברור תינוק שיש לו שלוש רגליים וגוף מעובה. "זו מפלצת", קרא הרופא בחרדה. "יש לכצע מיד הפלה!!" האישה נחרדה, ועשתה את דרכה מהקליניקה היישר לביתו של מרן הגאון הרב בן ציון אבא שאול זצוק"ל, כשהיא נרעשת ובוכייה. שמע מרן, צחק ואמר, "מדוע רק שלוש רגליים? יש שם ארבע רגליים! אל תשימי לב לדבריו". בשומעה כך חשכו עיניה. רק זה חסר לה, ללדת מרבה רגליים...

"אבל הרופא אמר, טענה האישה.

"שמעתי מה אמר הרופא, אמר לה הרב, 'ואת באת לשמוע לאשר אני אומר. הרופא לא ראה שמדובר בתינוק נוסף שיש בבטן, ועל כן בשום אופן לא לכצע הפלה!' התאזרה האישה באמונת חכמים, ולחקופת הימים ילדה תאומים.

כל סבל בעבור להיות תלמיד חכם

היה מורנו הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל אומר, "חפץ אני להתקרא 'תלמיד חכם', כיון שיש מעלה גדולה

בכך. עד כדי כך, שאני מוכן שייקחו אותי במשך עשרים שנה באוניה שיש בה דגים מסריחים, העיקר לזכות להיות תלמיד חכם".

עוד היה אומר, "מי שיש לו תעודת 'תלמיד חכם' יכול להיכנס בעולם העליון לכל מקום שירצה". לאחר נישואי – סיפר מורנו הרב שליט"א – נכנסתי ללמוד בכולל של

פורת יוסף. כאשר היו מתעוררות לנו שאלות בהלכה, היינו פונים לשאול את רבינו חכם בן ציון, והוא כענוותנותו היה משיב. אולם, פעמים שהיה מסתפק והיה ירא הוראה מאוד, ועל כן היה שולח אותנו לחכמים נוספים והיה אומר לנו שנחזור אליו לספר לו את תשובתם (הגם שכבר היה לו כיוון די טוב לדעת מה תהא תשובתם). היו שאלות שהיה מפנה אל הגר"ש אלישיב זצ"ל, והיו שאלות שהיה מפנה לגר"י פישר זצ"ל, וכן היה מפנה אל שכנו רבי יוסף כהן זצ"ל – אביו של הגר"ד כהן שליט"א, ראש ישיבת חברון, אשר עמדם עמד בקשר הדוק. ואף הם היו מתייעצים עמו בהלכה בתדירות.

מצילנו מידם

נוהג היה מורנו ורבינו, חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, לספר מידי שנה ב'ליל הסדר' מעשה, בעת שהיה אומר את המילים "מצילנו מידם". וכה היה הסיפור המיוחד:

כאחת ממדינות העולם, חי לו יהודי שטיפס בדרגות השררה, עד שהגיע לתפקיד משנה למלך. המלך אהב אותו מאד, ומינה אותו לשר האוצר. יהודי זה, היה בעל שכל מכריח, וידע לסדר את כל ענייני המלוכה, ועשה הכל לטובת המלך. בזכותו, כל המדינה התנהלה על הצד הטוב ביותר – העלו מיסים בזמן, וקופת המדינה היתה מלאה ועשירה. גם הצבא היה מסודר יפה. המלך לא היה חושך בשבחים על היהודי, כיון שמעולם לא היה בממלכתו סדר מופתי שכזה.

אולם, יתר השרים קינאו מאוד בשר היהודי, וכל פעם היו מחפשים להעליל עליו עלילות. אמנם, כל זאת לא הועיל להם, כי המלך לא האמין להם ולא קיבל את דבריהם. פעם אחת, החליטו השרים כי חייבים לעשות איזו פעולה חזקה, כזו שתכניע סוף סוף את היהודון הזה.

פסח".

כעת, דעתו של המלך כבר נטתה להאמין לדברי השרים. קרא המלך למשנה ואמר לו, "תראה, השרים טוענים שידכם במעל – והדבר אכן מסתבר, כי הם טוענים שאתם צריכים דם בשביל המצות. אני נותן לך שלושה ימים כדי להוכיח לי שלא אתם כיצעתם את הרצח הנפשע הזה. אם תביא לי ראיה, מה טוב, אך אם לא..."

המשנה למלך לא ידע מה לעשות. הוא בכה והתחנן להשם יתברך, שיעזור לו, שיצליח למצוא

מחילתי, אך ממשיך לדרכו.

אולם אני, מכיון שכוונתי בעריכת הסיום בהיכל בית הכנסת היה מתוך חשבון של "עת לעשות לה' הפרו תורתך", שרק כך אוכל לעודד את הציבור להתחבר לשיעורים, אורתי אומץ והסברתי זאת לחכם בן ציון. שהלואי ואולי קיום הסעודה תשפיע על הלומדים לקבוע את עיתותם לתורה. כששמע זאת, שב ונכנס לסעודה. דיבר דברי תורה ועודד את הלומדים להגיע מידי יום לשיעורים תמידין כסדרן.

עולים כה

סיפר מורנו הרב שליט"א, שכאשר למד בישיבת פורת יוסף, לא היה מושג של "בין הזמנים" אלא תמיד היו לומדים. היו עולים כיתה או לאחר סוכות או לאחר פסח, ולא כמו היום שעולים כיתה באלול. כמו"כ, לא בכל שנה היו עולים התלמידים כיתה, אלא היו עולים כאשר הרב החליט שהתלמידים למדו מספיק בהתאם לגילם. סיפר מורנו הרב שליט"א, שכאשר למד אצל חכם יוסף עדס, נשאר שם שנתיים, ולאחר שנתיים נגשו התלמידים אל הג"ר בן ציון אבא שאול, ואמרו לו שהם רוצים לעלות כיתה. ענה להם הרב שאם הוא יעלה אותם, הם כולם יצאו עמי ארצות, ולכן אינו עושה זאת... אלא, יחכו עוד חצי שנה ואז יעלו כיתה. "אך בינתיים", אמר, "אני אפצה אתכם ואביא לכם רב מיוחד!" ואכן הביא להם את הרב שלום כהן זצ"ל.

מספר מורנו הרב, שהוא למד אצלו בשנת הראשונה ודבק בו. היה הולך עמו כל שבת אליו לביתו - למרות המרחק הרב שבין ביתו לבית הרב - ולמדו יחד מסכת שבת.

בחסרונות? תסתכל על הדברים הטובים באשך, ותדבר עליה רק טוב."

קדושת בית הכנסת

סח מורנו הרב שליט"א: כ צ ע י ר ו ת י , פתחנו בס"ד שיעור גמרא בבית הכנסת היזדים. ב"ה היו צעירים רבים מגיעים ל ש י ע ו ר ו ש מחזים מאוד. לאחר שסיימנו את המסכת ה ר א ש ו נ ה ,

הזמנתי את מורי ורבי, מן חכם בן ציון, שיבוא לחזק את לומדי השיעור להגל סיום המסכת, וחכם בן ציון זיע"א, כענוותנותו הגדולה, נעתר לבקשתי. אולם, כשהגיע לבית הכנסת וראה סעודה כיד המלך, והציבור אוכלים ושותים בתוך בית הכנסת, אמר לי חכם בן ציון שאינו שבע רצון ממעשה זה. זאת משום שאכילה בבית הכנסת היא איסור גמור לפי מן השו"ע. על כן הודיעני שאינו רוצה לחזק ירי בעניין. הוא מבקש את

את ההוכחה שהמלך מבקש. לאחר יומיים שבהם הסתגר בבית, אמרו לו אשתו ובתו, 'מה יעזור לך שתשב כאן? צא החוצה, והקדוש ברוך הוא יעזור'."

יצא המשנה למלך אל חוף הים, התיישב והתפלל לקדוש ברוך הוא. והנה, הוא רואה ספינה מפליגה בלב הים, ולחקה של עורבים מעופפת מעליה. "מה יש לעורבים לחפש בספינה?" תמה מאד, ושלח את חייליו אל הספינה, לברר את פשר הענים - אולי יש כשר בספינה, שהעלימו מאנשי המכס, או שמא...? אנשי הספינה ענו שאין דבר באמתחת הספינה. כעת גבר חשבו של המשנה למלך. הוא ציווה לעצור את הספינה, ושלח פלוגה שלמה של חיילים לערוך חיפושים נרחבים בספינה. תוך זמן קצר מאד, מצאו את ראשו של בן המלך. לצידו היה מכתב הממוען לראשי מדינות, ובו

נכתב: "תעשו כמוני! מה שאנחנו עשינו, כך צריך לעשות ליהודים." כל שרי המלוכה היו חתומים על המכתב! לראיה ברורה יותר מזו, לא יכול היה המשנה-למלך לקוות...

המשנה למלך הודה מיד

לקדוש ברוך הוא על ישועתו. לאחר מכן, מיהר על המלך, כאשר הראיות המפליגות צורורות בחבילה בידו. ביקש מהמלך שיקרא לכל שריו, יקרא להם את המכתב, ויראה להם את חתימת ידם עלי. המלך עשה כן. השרים הודו כמעשה, ונשלחו כולם לעמוד התלייה.

אכן, נודע ש"הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם", מכח הידיים עצמם שכתבו וחתמו על המכתב.

עין טובה ומבוסמת

פעם הגיע יהודי אחד אל חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, והתחיל לומר לרב את כל רשימת החסרונות של אשתו. הרב, שלא אהב לשמוע את הדברים, אמר לאיש, "אתה מזכיר לי את אותו היהודי שנכנס לטרקלינו של עשיר העיריה, ותחב את אפו אל תוך פח האשפה, כשהוא זועק זעקה גדולה ומרה: 'אוי! איזה ריח נורא! לזה קוראים ארמון של עשיר? איזה ריח רע יש בתוך פח הזבל'. כך צעק, עד שניגש אליו אדם חכם ואמר לו, 'מדוע אתה שם את ראשך בתוך הפח? אם תוציא את הראש ותבוא איתי לחדרי האורחים, תראה איזה ריח בשמים משכר ישנו, איזה פאר והדר...!'

אמר הרב לאיש, "למה אתה שם את ראשך רק

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות פסח - בדיקת חמץ

כתב בשו"ע (סי' תלו סע' א) המפרש מיבשה לים או יוצא בשיירה, ואינו מניח בביתו מי שיכדוק, תוך שלשים יום זקוק לכדוק (ולא יכרך אז על ביעור חמץ), קודם שלשים יום אינו צריך לכדוק, (וכשמגיע פסח יבטלנו), ואם דעתו לחזור קודם הפסח, צריך לכדוק ואח"כ יצא, דחיישין שמא יחזור ערב פסח בין השמשות ולא יהיה לו פנאי לבער.

ובאורל"צ (עמ' פו-פו) כתב שיכול למכור את ביתו לגוי, וידאג שיהיה שם כזית חמץ ולא רק פרורים בעלמא כדי שיהיה מקום למכירה לחול, אבל טוב להשאיר מקום אחד בביתו שלא ימכרנו אלא יכדקנו, ומן הראוי לעשות כן ולא להפקיע מעצמו מצוות תשבות.

ובמשנ"ב (סי' תלג ס"ק לב) הביא מחלוקת אחרונים, וסיים שאף שאין למחות ביד המקילים המוכר ביום יג' עדיף יותר, (כיון שכיון שאין חמץ כבעלותו כליל יד' אינו חייב בבדיקת חמץ), ובחזו"ע (עמ' נא) כתב להקל אף המוכר ביום יד'.

המתארח בבית חבירו האם יכול לכדוק את החדר שלו בכרכה?

נחלקו האחרונים: דעת התשובות והנהגות (ח"ב סי' ריא) שישכיר מבעד"ב את החדר ויכול לכדוק בכרכה, אמנם דעת השבט הלוי (ח"ד סי' מד) שזוהי שכירות גזעית לכן יכדוק בלא ברכה, וכתב בפסקי תשובות (סי' תלו אות ה) הרוצה לצאת ידי כולם יצא ידי חובת הכרכה מבעד"ב ויכדוק על סמך בירכתו את החדר ששוהה בו בפסח.

המוכר את כל ביתו לגוי, האם מותר לחזור לביתו בתוך ימי הפסח?

כתב בספר והאיש מרדכי (פסח עמ' קלא) שאינו יכול כיון שנראה כהערמה על המכירה, וכתב שאם יתנה עם הגוי שיכול להכנס לכאן היה נראה שמוותר, אלא ששאל לאחמ"כ את הרב גרוס והורה לו שיש לאסור גם בככה"ג.

איזה מקומות חייבים בדיקה ואיזה פטורים מבדיקה?

ארונות ומקומות שאינו צריך להשתמש בהם בפסח, ובוודאי אין בהם חמץ, ואין לו זמן לכדוק אותם, גם מי שמחמיר שלא למכור חמץ גמור יכול לסטור את הארון ולהכליל אותו במכירה, כיון שאין שם ודאי חמץ.

וכתב במשנ"ב (סי' תלג ס"ק יט) שכבית שהתינוקות מצויים בו, צריכים לכדוק אפילו במקומות שאין דרך להניח שם חמץ.

ולכן ארונות גבוהים שלא מניחים שם חמץ בדרך כלל, אם אין ילדים בבית אינם צריכים בדיקה, אבל אם יש ילדים המקום צריך בדיקה, [ויכול לחזו את החפצים הנמצאים שם מצד לצד לכדוק שאין שם כזית חמץ] (חזו"ע פסח ח"א עמ' לה).

וכן שירותים ואמבטיה, בבית שאין בו ילדים אין צריך בדיקה, ואם יש בו ילדים צריך בדיקה (אורל"צ ח"ג עמ' עז).

כתב בשו"ע (סי' תלג סע' ז) חזר שבין יהודי לחברו כל אחד בודק עד היכן שידו מגעת והשאר מבטלו בליבו ודיו, וכתב במשנ"ב (ס"ק כט) שאפילו שידוע שיש חמץ גמור עמוק יותר ממה שידו מגעת מספיק ביטול, כיון שלא הטמין אותו שם בידיים.

ולפי"ז יש ללמוד שבספסה מעיקר הדין יכניס את ידו עד מקום שמגעת ויכדוק שאין שם כזית חמץ, (אמנם ודאי שלכתחילה עדיף להוציא את הפרורין שיכול).

וכן במקפא אם יש שם פרורים מתחת למדף התחתון, אם לא יכול להגיע אליהם אלא ע"י פירוק, אם אין חשש שהפרורים יצאו אין חיוב לנקות, (ויש שמחמירים לשפך שם חומר פוגם, ומעיקר הדין אין חיוב גם לזה), אבל את המדף עצמו חייב לנקות היטב שלא ישאר שם שום פירור (אור ההלכה עמ' תקמב).

אדם השוהה כל הפסח חוץ לביתו האם צריך לנקות לכדוק את ביתו?

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

20,000 ש"ח ע"פ חלום

עברו כבר חדשים מאז יצחק אביו של לידור נפטר לבית עולמו, ראובן חברו הטוב של יצחק פנה ללידור וטען בפניו כי כמה חדשים לפני מות יצחק הפקיד אצלו ראובן מעטפה ובה עשרים אלף דולר שיהיו למשמרת עבור חתונת ביתו שתקיים בקיץ הקרוב. לידור אינו יודע על הפקדה כזו אצל אביו, וטוען שגם אביו לא ציווה לו לפני מותו על הדבר הזה, כלילה האחרון ראה לידור את אביו בא אליו בחלום ואומר לו "דע לך כי נכון הדבר שראובן חברי הניח אצלי למשמרת מעטפה ובה עשרים אלף דולר והנחתה בין הארון לקיר שכחדר שלי וזה יהיה לך לאות כי הנחתיה במעטפה של אולם פלוני". כשהתעורר לידור בבוקר בדק ומצא בין הקיר לארון מעטפה זו כאשר חלם. וגפשו כשאלתו האם הוא חייב להתייחס את החלום ולמסור את הכסף לחברו.

תשובה: לידור יכול לקחת את הכסף לעצמו ואין הוא חייב למסרו לראובן.

הנימוק: כן פסק השו"ע (סימן רנה סעיף ט) "היה פקדון ביד אביהם ואינו יודע היכן הניחו, ואמרו לו בחלום: כך וכך הם ובמקום פלוני הם ושל פלוני הם וכו' ומצאם במקום שנאמר לו ובמנין שנאמר לו, דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין אלא הרי הם של". וטעם הדבר כיאור המפרשים על פי המכואר בגמרא ברכות (נה). דאמר רבי שמעון בר יוחאי כשם שאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים, והנה בזה החלום גם כן אע"פ שאנו רואים שהמעטפה ובה סכום הכסף היה במקום שחלם והכל אמת כפי שחלם, מכל מקום יש לומר שהדברים הבטלים הם מה שאביו אמר לו בחלום שהמעטפה מופקדת אצלו מראובן. ובאמת אין מעטפה זו של ראובן אלא של אביו ועל כן יכול לידור ליטלה לעצמו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

והייתם נקיים מה' ומישראל

"אלה פקודי המשכן משכן העדות" (שמות לח, א).
אומר המדרש "אלה פקודי המשכן, ולמה עשה עמהם חשבון, והרי הקב"ה יתברך שמו מאמינו, שנאמר "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", ולמה אמר להם משה כזו ועוסק במשכן ונחשוב לפניכם? אלא ששמע משה ליצני ישראל מדברים מאחריו, שנאמר "זהו כבוד משה האהלה וגו' והביטו אחרי משה" (שמות לג), ומה היו אומרים ר' חמא אמר: היו אומרים חמי קדל דבריה עמרם (ראה כמה שמן צוארו וערפו של כן עמרם), וחברו אמר לו: אדם ששלט על מלאכת המשכן אין אתה מבקש שיהא עשיר?! כששמע משה כך אמר להם משה: חייכם נגמר המשכן אהן לכם חשבון, אמר להם: כזו ועשה חשבון, הוי "אלה פקודי המשכן משכן העדות". (מדרש רבה שמות נ"א)

עד כדי כך שמצינו שמשנה נבהל כאשר שכח מה עשה עם סכום של האלף ושבע מאות וכו' עד שנזכר שעשה ויום לעמודים וכו'. "משכן העדות" - דהיינו עדות על נאמנות משה שלא לקח לעצמו ממלכת המשכן. ועדין יש לחמוה, והרי הקב"ה מאמינו, א"כ מה למשה להתייחס כלל מה יאמרו "ליצנים" ולעשות עימהם חשבון, מה לנו דעתם וליצנותם. האם צריך להוסיף פרשה מיוחדת עבורם?! **ובעין תמיהה זו מצינו "ואלא תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק"** (בראשית כה, יט) וכתב רש"י ז"ל: "אברהם הוליד את יצחק, ע"י שכתב הכתוב יצחק בן אברהם, הוזהק לומר אברהם הוליד את יצחק, לפי שהיו ליצני הדור אומרים: מאבימלך נתעברה שרה שהרי כמה שנים שהתה עם אברהם ולא נתעברה הימנו, מה עשה הקב"ה צד קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק, וזהו שכתב כאן יצחק בן אברהם שהרי עדות יש שאברהם הוליד את יצחק, ע"כ. האם זקוק הקב"ה לצור קלסתר פניו של יצחק דומה לשל אברהם עבור "ליצני הדור", מדוע צריך להתייחס כלל אליהם ולליצנותם. **הלקח הנלמד הינו חשוב מאד. התרחק מהכיעור והדומה לו, יש להתרחק אף משמא יאמרו ליצנים.** צריך להיות נקי מה' ומישראל עד כדי כך שגם לליצנים לא יהא מקום לטענה, וגם לליצנים יש לענות ולהתייחס, ואף להוסיף פרשה מיוחדת עבורם, כי כל כיעור וליצנות פותח פתח לספקות ותמיהות, ועלולה לעבור גם לאנשים חשובים ולנכבדים - כי מחשבת הליצנות נטמנת בלב, ולכן יש לעוקרה ולבטלה, שלא תשמע כלל, ואסור לזלזל בה ע"י שחושב "העיקר שיוצרי יודע שאני נקי", אלא צריך ליישב את ליבם של הסובבים אותו גם כן, ובפרט שפעמים אם יחשדוהו נחשב הדבר לעון חילול ה' שהוא חמור מכל התורה כולה, וכפי שמבואר בגמ' שכל אדם לפי מדרגתו יחשב לו עון חילול ה'. (אביטה ארחותי) **איתא במסכת**

רואה שהתחילו את התפילה לא היה נכנס לביהכ"נ אלא הולך לבית כנסת אחרת, כדי לא לגרום להרהור כל שהוא הכרוך בחילול שם שמים. והוא שאמרו ביומא (פ). רב אמר היכי דמי חילול השם? כגון אני שקונה בשד מזהקצב ולא משלם לאלתר, שאם אני מאחר לפדוע ואפילו רגעים מועטים חושב שאני רוצה ליקח ללא תשלום דהיינו לזלזל, וממני לומד לזלזל בגזל. ר' יוחנן אמר כגון אני אפילו אם אלך ארבע אמות בלבד בלא תורה ובלא תפילין, הוי חילול ה', שאינם יודעים הבריות שנחלשתי מגרסתך, וילמדו ממני לבטל תורה. אין לעורר אפילו תמיהה וחשד רגעי, יש להתייחס ולהתחשב ואפילו בדבר הקטן ביותר, שבכוחו להשפיע ולעורר ספיקות, וכשם שמצינו (כתובות קה): בשוחד שאפילו הקטן ביותר ככוחו להטות את מחשבת האדם, כך ליצנות, חשד וכל כיעור ככוחם להטות את מחשבות הנוכחים.

אין לייחס את ההצלחה לעצמו אלא רק לקב"ה

אמר ר' יהודה אמר רב ידע בצלאל לצרף אותיות שבהן נבראו שמים וארץ (ברכות נה), והנה עם כל חוכמתו אשר מילא אותו אלוהים בחוכמה דעת ותבונה, לא היה יכול להקים את המשכן, כדאיתא במדרש (תנחומא פיקודי י"א) "כיון שנגמר מלאכת המשכן היו יושבין ומצפין אימתי תבוא שכינה ותשרה בו, וכן מצטערין, מפני שלא שרתה שכינה עליו, מה עשו? הלכו אצל חכם לב, אמר להן ומה אתן יושבין, העמידו אתם את המשכן ותשרה שכינה בינותינו היו מבקשין להעמידו ולא יודעין ולא יכלו להעמידו וכו' הלכו אצל בצלאל ואהליאב, אמרו להם כזו אמר וזה העמידוהו וכו' ולא יכלו וכו', באו אצל משה, אמר משה רבוננו של עולם איני יודע להעמידו, אמר לו הקב"ה: עסוק בידך ואתה מראה כאילו אתה מעמידו והוא עומד מאליו, ואני כותב עליך שאתה הקימותה אותו שנאמר ויהי בחודש בראשון בשנה השנית באחד לחודש הוקם המשכן וכו'. **ממדרש זה מבואר שגם משה וגם בצלאל ואהליאב לא ידעו להקימו, וצריך לזכור אם הקב"ה נתן בהם דעת חוכמה ותבונה לעשות את כל פרטי המשכן, למה לא נתן בהם דעת גם להקימו הביאור כזה שהקב"ה רוצה ללמד אותנו יסוד גדול בעבודת האדם בעולמו שיחדיר האדם היטב אל ליבו שאין מעשיו מסייעים לו כלל בעולם הזה אלא הכל תלוי בו יתברך, ובלעדיו אין מעשיו כלום כלל. ועוד שלא עליך המלאכה לגמור, דהיינו לך אין את הצורך בהקמתו שזהו שלב בתוצאה, שלב כביכול שאינו נצרך בעבודת האדם בעולמו עיקר עבודתו להיות עסוק, להיות חי בעשייה.**

נדה (יג): שבמכנסיו הכהנים לא היו בתי נקב (כיסים). וכן תנן (שקלים פ"ג, ב) "התורם את הלשכה אינו נכנס בפרט ד חפות (מין בגד עם כיסים) ולא כמנעל ולא כסנדל ולא כתפילין ולא בקמיע, שמה יעשיר ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר, שאדם צריך לצאת ידי הבריות בדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר "והייתם נקיים מה' ומישראל" (במדבר לב, כב). ושם פירשו שהחשיבו דברים אלו כי יש להם תוך, כדי שלא יבוא האדם התורם לידי חשד שמטמין בתוכם ממעות הלשכה. חז"ל ידעו שיש להזהר ולמנוע כל צל של חשד, שכל כיעור וחשד יכול להביא להוצאת לעז, ולמיעוט כבוד שמים.

על כן מצינו ביומא (לח): ששבתו חכמים לבית גרמ' על שהתרחקו מהחשד, שהיו בקיאים במעשה להם הפנים ומעולם לא נמצאה פת נקיה ביד בניהם. וכן שיבחו לבית אכסינס שהיו בקיאים במעשה הקטורת ומעולם לא יצאה כלה מבושמת מביתו. והוא השבח הגדול, לא לתת לבריות פתח לחשד שמה משתמשים הם ברכוש המשכן לצורכם הפרטי. **החברה מגינה על האדם וזקוק הוא לה, ומחוייב הוא לדאוג להיות נקי מכל רעב וישר בעיני רואיו,** יש כאן גם בחינה של "לעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות" שיש לאדם להיות מעורב ומקובל בחברה ולא מובדל מהם, ולכן צריך לנקות עצמו ולצאת מידי כל חשד, וכיעור. **הנה התנצלה לפני עלי על שחשבה לשכורה, ואמרה לו: "יין ושכר לא שתיתי"** (שמואל א, טו) ולמדו חז"ל לנחשד בדבר ואין בו, שצריך להודיעו (ברכות לא): שמתעורר שמץ של כיעור על האדם יש לו להשיב ולהוכיח שאין הדבר כן, כי כל חשד ואפילו בגדר של ליצנות אם כבר נשמע, עלול לעורר ספיקות וחששות, וגורמים הדברים לעז ולמיעוט כבוד שמים.

פעמים יכול אדם בנגיעת נאותו לומר "זכי מה חשיבותם של החוששים בי בכדי שאתן להם דין וחשבון על מעשי", אבל לאמיתו של דבר הרי זה נובע מתוך מדת הגאווה הטמונה בליבו של האדם, ועל כן עליו לכבד את סובביו ולהודיעם וליישב את ליבם. **מסופר על "החפץ חיים" שפעם איחד לתפילה, ועבר מאחד לאחד ותרץ את סיבת איחורו, כדי שלא יהא אפילו צל של חשד עליו, ויבואו להקל בגינו בתפילה.** בספר "אור לציון" הובא מעשה על הגר"צ אטון זצ"ל כשהיה

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שר שלום בן מיטל

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים לפרשת פקודי

בתמונה שלפניכם הוחבאו 15 פריטים הקשורים לפרשת פקודי ולהפטרה - הצליחו למצוא את כולם!

בהצלחה!

רשימת 15 הפריטים:

ענן - מסמל את כבוד ה' במשכן
אוהל - המשכן ששכן במדבר
דגל שבת - למשל, שבת יהודה
לוחות הברית - לב ליבו של המשכן
גלגל - רמז לנסיעות במדבר
שופר - קריאת התאספות
אריה - כמו בעיטורי המקדש
רימון - קישוט לבגדי הכהן
פטיש - כלי עבודה של חירם
כתר - לסמל את שלמה המלך
מנורה דקורטיבית - אור וחכמה
מנורת המקדש
שולחן לחם הפנים
מזבח הקטורת
ארון הברית

מצא את ההבדלים

”ברכת האילנות - מצאו את ההבדלים!”

באביב פורח בין עצי הרימון והשקד, מברך האב עם ילדיו את ברכת האילנות.

בתמונה מסתתרים 15 הבדלים עדינים ומיוחדים - האם תוכלו למצוא את כולם? בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והינסו להגרלה - בהצלחה!

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

החסד של מתנת החינם הוא סוד שער ר"ח, ולכן לאחר שזוכה לאור גדול זה שאז כולו מלא שמחה וכיסופים לאחר מכן הרי הוא צריך לעשות את כל ההשפעות גם מלמטה ללמעלה וצריך לעשות הכל מעצמו כיצירת מצרים, ואח"כ הוצאת מצרים מעימנו כימי העומר הקדושים שנטהרים בהם אל ה'.

ויעניין כאור החיים פרשת בשלח שעל ידי שיהודי יורד ועולה, הירידה היא גם בשביל אחרים לכבד את ניצוצותם ואז גם הם חוזרים בתשובה, ולכן בר"ח ניסן יש הארה גדולה שהוא ראש ראשי חודשים שזה כפרה גדולה וזה עניין של ראש השנה בפנימיות ויום שבת הגדול שהוא עשירי בניסן הוא עניין יוה"כ ופסח הוא כבדינת הסוכות וכו'.

וידוע ש-ד' פרשיות אלו שזוכים להם עם ישראל כשכתות' שסימנם שזופ': שקלים, זכור ופרה, החודש. הם כנגד ארבעה מוחין שיש בכל פרצוף ופרצוף בשלמות העליונים, וכנגד זה יש באדם ארבעה מוחין, והם: חכמה כינה, חסדים וגבורות.

פרשת "שקלים" היא כנגד מוח החסדים דדעת, שאותו מתקנים ע"י הצדקה והחסד שאנחנו עושים.

פרשת "זכור" היא כנגד מוח הגבורות דדעת, שאותו מתקנים ע"י הגבורות והדינים שאנחנו משתמשים בהם כנגד הרשעים, כגון מחיית עמלק והמק, שבידוע מכים אותם ע"י הגבורות הקשות הנרמזות בכרכת האל הרכ את ריכנו והקח את דיננו וכו', שיש שם חמש נ"ו, שכל נ"ו היא גבורה קשה כנודע, כנגד חמש גבורות מנצפ"ד.

פרשת "פרה" היא כנגד מוח הבינה, שמתקנים אותו
ע"י הטהרה והקדושה, ופרשת פרה היא מטהרת את
האדם, שהתשובה היא באמא העליונה המטהרת
ומנקה את האדם מעוונותיו.

פרשת "חודש" היא כנגד מוח החכמה שמתקנים אותו ע"י ראש חודש, כמ"ש ראשית חכמה, כי החכמה היא בראש כנודע, כי חדשי השנה כולם הם כנגד אברי הראש, וכמש"כ רבנו הא"י ז"ל בדרושי ר"ה, תשרי כנגד העלילות, חשוון כסלו כנגד כ'

אזניים, טבת שכט כנגד ב' עיניים, אדר כנגד החוטם, הופה נתקן כמה שמקדשים ישראל את החודש בפיהם. והם האברים המנהיגים את כל גופו של האדם לחזרה ולמצוות, עוד נודע שאלו הפרשיות ג"כ כנגד ארבע אותיות הו"ו"ה ב"ה, וכנגד ארבעה חושים שבאדם ראייה, שמיעה, ריח, דיבור, והם הכנה לקראת השנה הבאה עלינו לטובה המתחדשת בחודש ניסן ראש חדשים. ה' יזכנו לתקן הכל.

על החיים. "השלי"ה כתב: "כל ימי החודש קדושים כראשי חודשים" (הובא בחת"ס עה"ת פרשת בא דף ג"ז טו"ב). האבני נזר: (שו"ת א"נ"י תחילת סי' של"ז) חידש "ששעה אחת בחודש ניסן חשוכה כיום שלם במהלך השנה". כתב החיד"א (לב דוד פ' ל' מס' חסד לאברהם אולאי נהר מ"ז) "שככל שנה ושנה שלשים יום קודם ימי הפסח הקב"ה מוציא את נפשותם מהיכלות הטומאה לאט לאט עד שכליל הפסח נפשותם פטורים ובני חורין" עיי"ש.

וידוע שמצוות קידוש החדש היא עמוקה מיני ים, והמצווה הראשונה בחומש שמות כאשר נבחר ישראל לעם ה' היא מצוות קידוש החדש, ואילו בחומש בראשית ישנם שלוש מצוות: א. פרו ורבו, ב. מילה, ג. גיד הנשה.

עוד מובא כפרשת פנחס את סדר הקורבנות של המועדים שכלל מועד יש קורבן עולה ומוספים גם שיער חטאת מלבד העולות, ובשעיר החטאת של ראש חודש נאמר מילה נוספת שלא כתובה בשאר מועדות, והיינו שיער חטאת לה', והגמ' שואלת מדוע נוסף המילה חטאת ל - ה' אצל ר"ח, ועונה הגמ' אמר ה' הביאו עלי כפרה שמיעטתי את הלבנה.

וודאי שאין הרברים רק כפשוטם, אלא ענין מיעוט הירח הוא מדברים העומדים ברומז של עולם כסוד נותן ומקבל, שבירה ותיקון, נסיון של נפילה והתגברות, ועל כן יש ללמוד מכאן יסוד גדול שכאשר אדם מרגיש שאינו יכול להתגבר על הצי"ח צריך לדעת שכיון שהדבר מוכרח הוא לטובתו בכדי שיזכה להתגבר הקב"ה בצער על אותו היהודי באותה עת שיש לו נסיונות, ועל כן ה' מושך ממקום גבוה מאוד בעולמות העליונים (רדל"א) רחמים עצומים ממקור הרחמים מעל מידת הדין וה' מושיעו.

וזהו עניין שעיר ד"ח, דהיינו שה' מושיע את עם ישראל על ידי שעיר זה בכח חסדים ולא בכח זכויות, וזה סוד ראש חודש ועניין 'החודש הזה לכם ראש חודשים', שמושכים אור לכל ראשי חודשים של כפרה כפי שכתוב זמן כפרה לכל תולדותם וכו' ולכן עושים יו"כ קטן ותפילות בער"ח.

ובמינינו רואים זאת כחוש שיש מלייני בעלי תשובה אמיתיים שזוכים לחזור לכור מחצבתם, וכל תהליך עצום זה שהוא הכנה לבאולה השלימה הוא על ידי מתנת חנם של ה' בכח זכות אבות, אור רוחני אלוך מגיע לנשמות ומקבלות התעוררות להיכנס לעול תורה ומצוות עם כל הקשיים העצומים שזוכים לעמוד בהם ובמכשוליהם בדרךם לכבוש את היעד, ובכספים להתחבר אל ה' ותורתו ככל מאדום וזהו

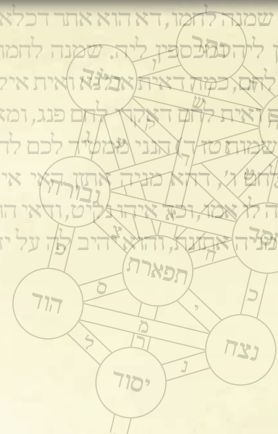
בפרשת שמיני נאמר ויחד ביום השמיני – ופירש רש"י שמיני למילואים, הוא ראש חודש ניסן, שהוקם המשכן בו ביום ונטל עשר עטרות השנויות בסדר עולם (פרק ז):

ובמדרש (בראשית רבה) מובא מזה הלשון עשר עטרות נטל אותו היום, ראשון למעשה בראשית, ראשון למלכים, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לשכינה, שנא' (שמות כה) ועשו לי מקדש, ראשון לברכה, ראשון לעבודה, ראשון לאיסוד הכמה, ראשון לשחיטה בצפון, ראשון לירידת האש, שנא' (ויקרא י) ותצא אש מלפני ה' וגו'.

נמצא שיום זה הוא יום עצום ביותר יום בו הוטל על אהרן קדוש ה' לעשות את התפקיד הגדול ביותר בעולם, דהיינו להביא את השכינה על עם ישראל על ידי שתדד אש מן השמים לאכול הקורבנות וכפי שכתוב בהמשך (ט ז) "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עולתך וכפר בעדך וכעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה ה'", והוא יום של כפרה לכלל ישראל ויום של השראת השכינה בעם ישראל וכתוב ברא"ש בפירושו על התורה בפרשת שמיני **שכארתו יום נתמנה המלאך מיכאל שר ישראל הכהן העליון** שנאמר 'נראה אליכם', 'נראה' אותיות אהרן. 'אליכם' אותיות מיכאל וזכה אהרן להמשיך כהונה לכל צאצאיו.

ומיום כריאת העולם לא הייתה שמחה בעולמות העליונים כיום קדוש זה והוא ראש החודש של ראש החודשים דרינו ימי חודש ניסן, וכפי שידוע שנחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע מתי הוא ראש השנה לכריאת העולם, וכבר הוכרע בכתבי הראשונים והאריז"ל דשני הדעות אמת לפי שיש את הפנימיות של העולמות ואת החיצוניות, ולכן שבת הגדול בשנת הציאה ממצרים הייתה בעשירי בניסן המכוון כנגד יום הכיפורים של חודש תשרי, ונאמר 'ושמרתם את חודש האביב' ודרשו דורשי רשומות אביב נוטריקון אב י"ב.

ואדר קרדש זה של יום א' בניסן מתניצין בכל שנה ושנה כמבואר בדרשות החת"ס (ל"ד) אלול דף ק"ע טו"ב) שכיום זה דיבר השי"ת עם משה מותך הסנה ובחד בישראל, ולעתיד לבא יחנך בית המקדש מר"ח ניסן עד י"ח אייר (דרשות לחנוכה ס"ז טו"ב). וכתב עוד (תורת משה השלם כא מ"ד טו"א) "שכל העולם לא נברא אלא כשביל ראש חודש ניסן". ובזוה"ק כתב (זוהר חדש איכה ג' ע"א) שבחודש זה כנסת ישראל מתעטרת בבעלה ומתקרבת אליו. **כתב בספר קב הישר (פרק צ"ח) "שבחודש ניסן יש חמים גמורים ולכן הנשמות הקדושות מתפללות**

הזדמנות נדירה להיות שותפים בבנין התורה!

בשל הריבוי העצום והמבורך של לומדי בית המדרש ובחורי הישיבה,
ובחלק משעות היום צר המקום מלהכיל את כל הלומדים

**כעת בהשגחה פרטית נבנה בית מדרש חדש מרווח ומפואר בסמוך לישיבה
מרכז תורה שיאגד תחתיו את שוקדי התורה ויהפוך למגדלור רוחני**

השלמת הבנייה תלויה בכם!

אנו זקוקים בדחיפות לתרומות עבור דלתות, חלונות, שכר פועלים,
חשמל, תאורה, ריהוט, ספריות, ספרים, ארון קודש ועוד..

זכות נדירה!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להיכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ורבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 – הרב עמית גבריאליוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!